

graffiti

Володимир ЄШКІЛЄВ



графіті

ПОБАЧИТИ АЛЬКОР



FOLIO

Володимир Єшкілєв
Побачити Алькор

Двоє усамітнилися на темній терасі. Там, де музика не заважала розмові. Він і вона. Холодне повітря, принесене східним вітром, підносилося над ними кришталевою призмою. Збільшені нею зірки стали яскравішими, блискучішими. Невідома оптична ілюзія видовжила їхні промінчики. Тепер сузір'я перетворилися на розсипи діамантових хрестиків. Небесна заволока стала від того контрастно-чорною, наче оксамит ювелірної вітрини. Молодий місяць не заважав цьому крижаному тріумфу чорноти, навіть підкреслював його своїм вузьким, графічно окресленим серпиком.

– Це Велика Ведмедиця? – вона закинула голову, її вушка зі срібними сережками вистрибнули з-під глянцевого крила зачіски.

– Так, – погодився він, з нехиттю відриваючи погляд від цих вушок.
– UrsaMajor.

– Послухай, Головастику, не треба кожної миті грузити мене своєю ерудицією. Я й так почуваю себе тупою біксою з рекламного кліпу...

– Тобі не холодно? – він поклав руку на її голе плече. Шкіра здалась йому ледь теплою.

– Ні. А назви цих зірок ти теж знаєш?

– Деяких.

– Ота, на хвості Ведмедиці...

– ...Аль-Каєда.

– Я правильно зрозуміла?

– Так. Однофамільниця відомої організації. В перекладі з арабської «основа».

– А та, що поряд?

– Це подвійна зірка. Яскравіша – Міцар, а маленька біля неї – Алькор.

– Я бачу лиш одну.

– Є легенда, що вавилонські володарі цією зіркою тестували кандидатів у царські лучники: тільки лише тих, хто був здатний побачити Алькор.

– Мене б не взяли, – хрипло розсміялася вона. – Давай далі.

– Наступна на «хвості» – Аліот, потім – Мегрець, а напроти неї – Мірак.

– Смішні назви, – вона відвела погляд від небесного склепіння. – А оця Аль-Каеда... Вона, напевно, зірка-покровителька терористів?

– Не чув про таке.

– А я б хотіла мати зірку-покровительку.

– Ти ж не терористка.

– Ні?

Він стиснув її руку і спробував подивитись їй в очі. Вона ж примружилась у напрямі Оріона.

– Не кажи зайвого, – він спробував додати до свого голосу трошки металу. – Ти перебрала віскі.

– Перебрала. І я зовсім не терористка. Я просто кончена п'яна тупа спортсменка.

– Ти не кончена і не тупа.

– Тільки п'яна, чи не так?

Він знову не зміг подивитись їй в обличчя. Йому здалося, що на ньому з'явилась її особлива посмішка. Напівпосмішка-напіввищир.

– Коли ми все зробимо, мене не стане, – сказала вона без запитальної інтонації. – Тебе, Головастику, також не стане. Ми зникнемо. Ага.

– Про що ти?

– А ти тіпа не знаєш? – тепер вона дивилась йому в очі. – Не знаєш, ні?

– Припини. Я ж казав тобі, що ми не повернемось до них. Нам вистачить авансу. І тобі теж не треба повертатись до Вчителя. Вже не треба, розумієш?..

– Ти прибацаний?

– Ні. Просто не треба бути зажерливою.

– Я не про бабло. Я про інше, Головастику. Табло у цій справі ніколи не було головним.

– А про що ж тоді?

– їм не потрібні свідки. Вони знайдуть нас усюди.

– Не знайдуть.

– Прибацаний, прибацаний Головастик.

– Перестань повторювати. Це слово якесь стрьомне: «бац-бац-бац»... – Він скривився. – Я вмію робити свою справу. І ти, до речі, теж. – Теперу його голосі з'явився метал, аленесталь, ащось дзвінкіше. Можливо, сплав міді та срібла. Він нахилився над її вушком (тепер схованим під крилом) і прошепотів:

– Не бреш, Космічна Мавпо, що не бачиш Алькора.

– Тану, бачу... – вона не опиралась його обіймам, її міцне тіло стало м'яким і дозволяючим. – Тачу я всі ті твої довбані Алькори...

Він обійняв її, потім притягнув її обличчя до своїх губ. Спочатку вона не відповідала на його поцілунки. Він зігрів своїм диханням її носик, злизав солону вологу під її очима; і тільки тоді губи Космічної Мавпи відкрились йому назустріч.

Розділ 1

– Грінч, тебе шеф викликає!

– Для вас, шановний, я не Грінч, а Лавр Станіславович Грінченко. – Він знав, що ображений вигляд йому не вдається, але ставити на місце шісток – святе.

– Та ну тебе... – шістка по-свійськи відмахнувся від нього. – Не гальмуй, бо він злий як сто китайців.

«І з якого боку тут китайці?» – запитав сам себе Лавр, мовчки знизав плечима і вийшов з оперативної кімнати з підкресленою неквапністю. Вони не дочекаються, аби він *став на цирли*. Ніколи.

Жалюзі на вікнах кабінету директора агентства завжди тримали закритими. Колись Лавр думав, що так зроблено спеціально для захисту від прослуховування, але потім йому пояснили, що шефа ще з часів Афгану ковбасить від сонячного світла. Величезне крісло ледве вміщало його титанічну фігуру. Кремезний від природи, шеф в останні роки додав півцентнера і тепер міг би грати в детективному телесеріалі Ніро Вульфа^[1]. Було помітно, що піджак його робочого костюма вже давно не виконував функції застібання, а фронтальна частина неосяжного черева пнулася лягти на стіл поряд з лептопом. Цей новенький наворочений лептоп нахабно контрастував з вигорілими горіховими панелями стін і меблями брежнєвської доби, котрі перекочували сюди з горища якогось аграрного інституту. Колись Лавр подумки визначив, що лептоп контрастує з горіховим інтер'єром не просто «нахабно», а «темпорально». Але схаменувся і назавжди відредагував оціночне судження. У директорському кабінеті словесам на штиб «темпорального» було заборонено з'являтися навіть у задніх думках працівників. А якби щось подібне працівник наважився висловити уголос, то до кінця перебування в агентстві його записали би до галімого розряду «ботаників», а саме

перебування було б недовгим. Людина старої школи, директор вимагав від підлеглих суворого мислення і лаконічного стилю.

– Викликали, Іване Ваграновичу? – Лавр зупинився за три кроки від директорського столу.

– Так, викликав. – Директор кивнув на стілець, припасований до низької тумби, захарашеної стосами паперів.

Коли ранком Лавр заходив до шефа, на цьому стільці також лежала гірка, складена з товстих блокнотів і різнокольорових тек з паперами. Вони лежали там завжди, відколи Лавр почав працювати в агентстві, але тепер кудись щезли. У кабінеті стояли ще крісла і стільці, але директор указав викликаному співробітнику саме на цей, несподівано звільнений від паперового іга. Лавр завжди був чутливим до таких дрібниць. За такими нібито дрібницями він завжди відчував присутність кармічних знаків. Чогось такого, що віщувало зміни. Невідомо, на краще чи на гірше, але зміни.

Зайнявши стілець, Лавр ще зо дві хвилини чекав, поки шеф щось обдумував. При цьому товстун робив вигляд, що знайшов щось цікаве на дисплеї ноутбука. Нарешті директорські очі відірвалися від кольорової гри рідких кристалів і переконливо зупинилися на Лаврі. Той відразу згадав, що в нього на краватці є плямка. Не дуже помітна, довгаста така плямка жиру. Але, за наявності бажання, шеф міг би її зауважити.

– Є для тебе завдання, – трубні реєстри шефового баса повністю відповідали його габаритам. – До нас звернулась одна організація, – шеф кашлянув, – треба їм організувати охорону їхнього храму...

– Церкви?

– Ти дослухай, не перебивай! – Очі шефа невдоволено примружилися. – Ні, це не церква. Це масонська організація. Масони. Ось так. Є в нас і такі джентльмени, як виявилось. Вони мають державну реєстрацію, ми перевірили. Все законно. Джентльмени солідні. Тепер вони наші клієнти. Там у них, як я зрозумів, окремо розташована будівля, треба подивитись, яке там спостереження, які підходи до будівлі, стики зон, вікна і все таке. Ну

і «Периметр» їм установити, якщо буде можливість. Це вже сам подивишся, на об'єкті.

Шеф замовк і знову втупився у дисплей. Лавр відрахував до десяти і промовив з винятково делікатною інтонацією:

– Дозвольте запитати?

– Що?

– Чому раптом я, Іване Ваграновичу? У нас по таких об'єктах є спеціаліст – Дашковський.

– Він відмовився. Категорично. Каже, що сильно віруючий і до тих бузувірів не поїде ні за які гроші. – Шеф випнув нижню губу, ніби хотів дотягнутися нею до кінчика носа. Було помітно, що релігійна відмазка Дашковського йому не сподобалась. – Ти ж у нас несильно віруючий, чи як?

– Я, Іване Ваграновичу, до всіх без винятку релігійних об'єднань ставлюся з повагою.

– От і добре, що з повагою, – погодився шеф. – Там іще одне. Хтось на той їхній храм уночі напав, треба буде із цим теж розібратись.

– Розберемось, Іване Ваграновичу. А напад був збройний?

– Так. Зараз я тебе познайомлю з представником клієнта, – директор десь під столом натиснув невидиму кнопку виклику. – Він тобі про все детально розповість і відвезе тебе на об'єкт.

– Я би на своєму...

– Сьогодні вони тебе відвезуть... Запрошуй! – це вже адресувалося секретарці.

Двері відчинились і пропустили до кабінету людину, зовнішність якої була майже повною протилежністю шефовій. На вигляд сорокарічний, невисокого зросту, худий, верткий, з гачкуватим носом і блискучими очима, представник клієнта справляв враження бадьорого півника, якому до голови припасували великі вуха. На ньому був світлий плащ, що підкреслював траурну чорноту костюма і краватки. Сорочка «півника» сяяла сніжною білизою і мала на комірці два темні ґудзики. Загальну картину доповнювали тупоносі

черевики на товстій підошві і блискуча лисина, оточена залишками світлого м'якого волосся.

Дивлячись на представника клієнта, Лавр відчув легке розчарування. До образу адепта таємного ордену, за спиною якого стояли закулісні володарі світу, «півник» не дотягував за багатьма параметрами. Але найбільше розчарування викликали оті його черевики. Навіть у кращі свої часи вони не могли коштувати більше двохсот гривень. Окрім того, треноване око Лавра помітило вузлики на шнурівці лівого і латку на правому. Як і більшість у касті елітних охоронців, Лавр Грінченко вважав черевики принциповою позицією в переліку чоловічих аксесуарів. Сам він носив Stephane Kelian і збирав у шухляді робочого столу колекцію щіточок, полірувальних вельветок та дзеркальних кремів.

– Ось даю вам нашого працівника Лавра Станіславовича, – сказав шеф, звертаючись до «півника». – Він у нас досвідчений спеціаліст, грамотний, перевірений. Він поїде з вами на об'єкт, все там подивиться і складе звіт. А там уже разом сядемо і подумаємо, як нам далі вести співпрацю.

«Півник» розвернувся в бік Лавра і блискавичним рухом витягнув візитку.

– Дуже приємно, – сказав він. – Мене називають Романом.

Голос у нього був хриплуватий, але не бридкий. Лавра дещо насторожило оте «мене називають». Він згадав, що в такій манері любить рекомендувати себе глядачам один з популярних телеведучих. А їх Лавр вважав підозрілими фраєрами. Він скосив оком на візитку. Там було намальовано чорнильницю з гусячим пером і написано КОРЕЦЬКИЙ РОМАН ОЛЕКСАНДРОВИЧ.

«Якщо на візитці чорнильниця, то він або журналіст, або ж письменник», – вирішив Лавр. Тепер непорядок із взуттям знайшов певне виправдання. За уявленнями Лавра, творчі люди не належали до чоловіків із чітко окресленим статевим статусом. Отже, перше враження про Романа Корецького як про «півника у гавнодавах»

поки що підтверджувалось. «Ось тобі і масони!» – подумки посміхнувся Лавр.

Він потиснув Корецькому руку, назвав своє прізвище і скромно додав: «Консультант з питань безпеки». Потім вони зійшли на перший поверх, де у чергового Лавр зафіксував відрядження. Представник клієнта тим часом роздивлявся навколо і навіть спробував вивчити стенд, на якому висіли ксерокопії ліцензії і дозволів.

– У нас усе в законі, – зауважив Лавр, розписуючись у реєстраційній книзі.

– Я бачу, я бачу, – Корецький відповів швидкою і нещирою посмішкою. Тобто відповів посмішкою, яка чомусь здалася Лавру нещирою.

Коли вони сіли в Peugeot, запарковане перед будівлею агентства, представник клієнта запитав:

– А Іван Вагранович казав вам, Лавре Станіславовичу, хто саме вас наймає?

– Так, я в курсі, – відповів Лавр, а сам подумав, що авто «півника» повністю гармонує з його черевиками. Прикріплений до вентиляційної решітки ароматизатор не міг перебити бридкого запаху риби. Лавр уявив, що сидить на висохлій плямі, залишеній яким-небудь пакетом з копченими сомиками, і його пересмикнуло.

– Ваш директор справляє фундаментальне враження, – визначив представник клієнта.

«Ще б пак!» – подумки погодився Лавр, але промовчав. Обговорювати шефа зі сторонніми він вважав моветоном. Peugeot тим часом зрушив з місця.

– Поки ми доїдемо, Лавре Станіславовичу, вже буде вечір. Напевне, вам буде краще в нас заночувати.

– Заночувати? – перепитав Лавр. На такий розвиток подій він не розраховував. – Іван Вагранович казав, що ви мене завезете додому.

– Авжеж. Завтра.

– Тоді я краще візьму свою «прімерку»^[2] і поїду за вами.

– Нащо?

– Повернуся вночі на своїй, не буду вас напружати.

– Лавре Станіславовичу, якщо вам треба щось лишити або узяти вдома, ми можемо тепер до вас заїхати. Так само, якщо вам треба побачити когось із рідних, сказати їм, що не будете ночувати...

– Чому ви не хочете, щоб я взяв свою машину?

– Ми поки що воліємо зберегти розташування Храму в таємниці. За кілометрів двадцять-тридцять від нього я попрошу вас зав'язати очі і витягнути батарейку із сотового.

– Що?

– Не ображайтесь, Лавре Станіславовичу, – на обличчі Корецького знову з'явилася та посмішка, яку Лавр класифікував як нещирю. – Ми ж іще не почали тісно співпрацювати з вашим агентством. А якщо все буде добре, ці перестороги вже завтра стануть зайвими.

«Ну й пасажир! – всередині у Лавра все кипіло і булькало. – Хоче мені очі в'язати, як шмарі на ментовському суботнику».

Уголос він спитав:

– Ви жартуєте?

– Ні, не жартую. Ми так домовилися з Іваном Ваграновичем. Я сподіваюсь, при вас немає ніяких «жучків»?

– Ви думаєте, що ми не зможемо в разі потреби знайти отой ваш Храм? Серйозно так думаєте?

– У мене є інструкція мого керівництва, Лавре Станіславовичу. Ще раз вибачте.

– Зав'язувати очі... – Лавр помотав головою. – Дев'ятнадцяте століття!

– На жаль, у деяких аспектах ситуація за останні двісті років мало змінилася.

– А в деяких інших аспектах, – Лавр зробив наголос на слові «інших», – ситуація дуже помінялась. Кардинально.

– Можливо. Якщо хочете знати, особисто я був проти таких пересторог. Я інформований щодо можливостей сучасної техніки. Але, повірте мені, Лавре Станіславовичу, в деяких старомодних

підходах є певна рація. Ми називаємо це «покрити Храм ззовні». Така у нас традиція безпеки. Традиція дуже давня і шанована.

– Гаразд, – махнув рукою Лавр. – Покривайте собі, якщо ви вже все узгодили з шефом. Мені, я вам скажу, до клієнтських приколів не звикати. Ваші гроші – ваші правила.

– От і добре, – підвів ризику Корецький, повертаючи кермо. Peugeot виїхало на трасу і рушило, набираючи швидкість, на захід.

Розділ 2

Мармура ще вчилась у школі, коли татова помилка загасила сонце на чиновницькому небосхилі їхньої родини. Тоді тато мав казати доповідь на високій нараді, у присутності Президента і міністрів. У тій доповіді був один підступний абзац. Себто не просто абзац, а повний абзац. Ось такий:

«Ресурсною специфікою ґрунтового покриву району є те, що тут зустрічаються три типи ґрунтів: опідзолені чорноземи, сірі опідзолені ґрунти та глибокі малогумусні чорноземи».

Словесну «міну» із двома «опідзоленими» тато зауважив і тренувався вимовляти ту «міну» правильно. Він спочатку облизував зуби, ніби задаючи язика гімнастичну вправу, випинав ретельно поголене підборіддя, а потім впевнено і дзвінко промовляв: «Недоопідзолені, опідзолені і переопідзолені ґрунти!» Це виглядало переконливо, тому і Мармура і мама нічого поганого не передчували. Але все вийшло на гірше і на тій високій нараді замість літнього бджолиного «дз» тато вимовив природніші звуки. Президент насупився і похитав вухами-варениками, а міністр щось записав до блокнота із золотим відрізом. Напевне, щось несхвальне, тому що за кілька днів тата зняли з посади. Зазнавши кар'єрного краху, він уперше прийшов з роботи без краватки. Не виймаючи руки з кишень, тато плечем штовхнув двері, зайшов до туалету і довго звідти не виходив. А коли вийшов до вітальні, то побачив, що перелякана Мармура сидить на дивані, підібравши під себе довгі загорілі ноги.

Він майже хвилину мутно дивився на доньку, а потім сказав:

– Ти теж станеш курвою, як і твоя мама. У вас у всіх між ногами фізика, а не релігієзнавство.

З того часу в родині Мармури почали економити і боротись з мурахами, які у дощові дні атакували кухню і ванну кімнату. Крилаті мурахи літали кухнею, а мама ганяла за ними, пшикала на комах

«рейдом» і наспівувала з «Фабрики»: «Исполняет все желанья, вот такая золотая». Іноді і Мармура долучалась до полювання. Вона чавила мурах миучою губкою. Їй здавалося, що коли мураху чавити м'якою зволоженою губкою, то мурасі не так боляче. Боротьба з мурахами під «Фабрику» тривала три літа, а на четверте у Мармури з'явилася подруга, яка називала себе Беконті, хоча насправді її звали Інною. Беконті охоче піддавалась черговій молодіжній моді, тому ходила в чорному і вважала себе неформалкою. Вони з Мармурою могли годинами з'ясовувати, хто саме з їхніх знайомих і напівзнайомих нефорів «тру», а хто «не тру». У Мармуриній бібліотеці з'явилися томики Блаватської і «Некрономікон». Як і Мармура, Беконті жила в нетрях промислового району, але якось так склалося, що вона тусовалася у старшій компанії, де дівчата не повинні були відмовляти хлопцям. Мармура не поспішала переходити до старших; жодний із тамтешніх хлопців їй не подобався. А ставати технічно дорослою просто так вона вважала нижче своєї тру-гідності.

У Мармуриній тусівці пиво теж споживали, але не захоплювалися. Зате там цінували кольорові солодкуваті напої з хімічним присмаком. Нащадок буржуйського роду Едік приносив їх у спеціальній жовтій торбинці, поділеній на чотири відсіки. В кожний входила одна пляшечка. Компанія збиралася в цегляному лабіринті заводського довгобуду. За традицією, кожний приносив щось їстівне, вкрадене з домашнього холодильника. Віка завжди приносила шматки сирної запіканки, акуратно загорнені в червоні столові серветки, Памперс – майонезні салати у півлітрових слоїках, Марта – що трапиться, а Мармура постачала до тусні переважно м'ясні вироби, коронним із яких уся компанія вважала домашню шинку. Все це апетитно споживалося на свіжому повітрі, під заспокійливе тріскотіння вогнища, на якому можна було б насмажити шашликів і шпікачок, але всім було впадлу займатись такою фігнею.

Того липневого вечора жовта торба спорожніла якось занадто швидко. Едік з Вікою скинулися і послали Памперса ще за двома

пляшками. Проводжаючи його поглядом, Марта раптом спитала в Мармури:

– Ти все ще трешся із тою Беконті?

– Ну? – здивувалась Мармура.

«Яке твоє псяче діло, цикотухо дурна, з ким там я труся?» – подумала вона і ніби вперше помітила, що в Марти дуже виразні, та ще й підкреслені яскравою помадою губи. Ця виразність чомусь напругла Мармуру.

– А то правду кажуть, що вона сатаністка? – Марта кинула до вогнища одну із червоних Вікиних серветок. Жирна пляма від сирної запіканки спалахнула швидше за папір.

– Ти припухла? Яка вона тобі сатаністка?

– Та кажуть.

– Хто каже?

– Пацани.

– Які ще пацани?

– Мальовані, – м'язи на голих руках Марти напружились. Вона знала, що від Мармури недовго й по морді дістати і, про всяк випадок, мобілізувалась.

– Ні, девушка, ти кажи, бо щас будеш сама за базар атвечать.

– Шо ти до неї догреблася? – Едік спробував вписатися за Марту на приколі. Дівчина йому подобалась. Він уже двічі пропонував Марті пекнутися не за так, але та поки що мкнулась.

– Едя, не втикайся, – відрізала його Мармура. – Ця вафльорка токо шо мою кращу подругу сатаністкою обізвала. Я таке не попускаю.

– Вона не вафльорка, – спохмурнів Едік.

– Во-во, базар за базар! – перейшла у контрнаступ Марта і негайно дістала по носі. За півгодини, коли Памперс притарабанив додаткову заправку, старе добре туснюче місце нагадувало той погромлений вагончик з фільму «Вбити Вілла», у якому Чорна Мамба мочила іншу зміюку. Добре ім'я неформалки Інни-Беконті було захищене найрадикальнішим способом: Марта поперемінно

прикладала вологу серветку до розбитого носа й до фінгала під лівим оком.

Мармурі теж дісталось від Едіка з Вікою. Обізвавши всіх останніми словами, вона з непримиренним понтом залишила цегляний лабіринт. Мармура вирішила, що тепер вже стопудово кине цих дурних малолеток і пристане до тусні Беконті. Якщо там обов'язково треба з кимось трахатись, то й фіг з ним, вирішила вона. Краще вже косити під бригадну шмару, аніж терпіти безпредел від бакланів.

Вона прямувала в бік старого цвинтаря, де знаючі люди колись показали їй могилу вампіра. Там опівночі можна було загадати бажання, котре мало точно здійснитися. Одного разу Мармура вже зверталася до вампіра по допомогу. Вона просила покарати ушльопану сусідку, яка назвала її тупою збоченкою. Вовкулак не підвів, і сусідка зламала ногу, послизнувшись на смішній березневій кризі.

«І вам таке буде!» – примовляла Мармура, чухаючи синець під футболкою. Вампірську допомогу вона вважала безвідмовною шнягою, тому прямувала до цвинтаря широкими і рішучими кроками. Наближався вечір, і на небі визоріло. То було небо помсти, і зірки на ньому були зірками помсти. І так вона мала статися – страшна помста Мармури, кращої подружки неформалки Беконті.

Навіть у сутінках старий цвинтар не виглядав зловісним. Здалеку його можна було сплутати із занедбаним і засміченим парком. Між зовнішніми секторами кладовища і двором будівельного коледжу не було навіть огорожі. Від неї залишились обкладені цеглою стовпи і половина трубчатої брами, з ребер якої звисали залишки металевої сітки. Відразу за стовпами починалися шеренги надгробків.

Мармура не стала обходити щільно заставлений пам'ятниками перший сектор. Вона знала таємну стежку, яка починалась від помпезної гробниці якогось довоєнного архітектора. Стежка проходила крізь високий живопліт, зміїлась по ділянці з фамільними склепами професорів медичинської академії і впиралась у

найдавніші захоронення четвертого сектора. Там, під старою липою, причаїлась могила вовкулака.

Дівчину відділяло від проклятої могили якихось п'ятнадцять кроків, коли вона насторожено притишила ходу. Під старою липою відбувалось щось незвичайне. Мармура сховалася за великою гранітною стелою, на якій було написано:

Самуил Абрамович Кац
доктор медицинских наук
1909–1991

Надійно захищена стелою від ворожих очей, дівчина використала для спостереження зроблений у ній отвір. Він виглядав як проріzana наскрізь у гранітній плиті шестикутна зірка, і, якби хтось посвячений зауважив у ньому сіро-блакитне око Мармури, він міг би згадати про стародавній гностичний символізм. Але такого посвяченого у той вечір на старому цвинтарі не трапилось.

Крізь зірку Давида дівчина побачила, що надмогильна плита вампірського захоронення відсунута, а над самою могилою нахилилася чиясь темна постать. Поряд з нею стояла висока брюнетка у плямистому комбінезоні «мілітарі» і шнурованих чоботах. Брюнетка тримала ліхтар і підсвічувала ним могильну яму.

«Що за день такий кончений? – подумала Мармура. – Спочатку дістала по морді, а тепер і до вампіра не можна підступитись... І що вони там шукають, ті уроди? Могильні рейдери, мля...»

Тим часом невідомі вийняли з могили якийсь предмет розміром як балончик з лаком для волосся. Брюнетка поставила предмет на сусідній надгробок за кілька метрів від Мармуриної схованки.

Темний «рейдер» щось сказав брюнетці. Та загасила ліхтар і взялася за край надмогильної плити. Темний підважив її протилежний край. У цей момент щось ніби штовхнуло Мармуру: «Тепер або ніколи!»

Вона вислизнула з-за стели, схопила предмет і побігла таємною стежкою. Вже добігаючи до живоплоту, вона почула: «Туди! Хапай!» і нирнула у зарості. Кілька стрибків – і Мармура вибігла у двір будівельного коледжу. їй здалося, що вона радикально відірвалася від переслідувачів, але, глянувши через плече, побачила, що мілітаризована дівка біжить за нею.

Мармура вважала себе непоганою бігункою. У спортивних змаганнях вона завжди була в першій трійці і дещо розумілася на перегонах. Тому Мармурі не треба було довго розмірковувати, аби второпати: перемогти за швидкістю їй не вдасться. Вона лише мить бачила переслідувачку, але цього вистачило, щоби оцінити її можливості. Брюнетка скорочувала відстань, упевнено перестрибуючи через парканчики і рівчаки, які Мармура мусила оминати.

Тоді дівчина вирішила сховатися. Вона забігла до вузького проходу між заводськими парканами, завернула за ріг, відсунула парканну дошку і скористалась одним із таємних лазів, відомих лише тим, хто провів дитинство в бетонних лабіринтах цієї пром-зони. Лаз був вузьким. Мармура ледве протиснулась, обдираючи лікті й коліна, під іржавим черевом величезної цистерни. Тепер вона опинилась у темному закутку, де малолетки накрили шифером «бункер» з двома поламаними розкладачками і колодами карт у ничці. Заводський паркан правив за стіну тайника. В паркані була просвердлена дірочка для спостереження, але Мармура не ризикнула нею скористатись.

Серце вистрибувало з грудей Мармури, синці на тілі і подряпини на ліктях наливались пекучим болем. Дівчина закусила губу, щоби не застогнати. Раптом з-за паркану почулись голоси. Вони спочатку наблизились, а потім почали віддалятися від «бункера».

Чоловічий голос:...було стріляти.

Жіночий голос: Там могли бути менти.

Чоловічий голос: Не бачив я там ментів.

Жіночий голос: У дворах були люди... Але вона не могла втекти далеко.

Чоловічий голос: Та втекла вона. Вона ліва. Якась місцева сучка. І добре тут орієнтується.

Жіночий голос (*здалеку, стихло*): Обшукаємо... завтра... і що потім...

За мить голоси стали зовсім нерозбірливими. Переслідувачі, зрозуміла Мармура, рушили шукати її до заводського майданчика цементного заводу.

«А дулі ви мене знайдете, деградоси!» – вона полегшено видихнула з легень повітря і перестала стримувати хрипке дихання. Тепер можна було роздивитися здобич. У щілину між листами шиферу пробивалося світло заводського прожектора. Мармура підставила таємничий предмет під синюваті промінчики. Здобич виявилася брудним металевим циліндром. Досить важким. Його вкривав шар густого мастила, змішаного з грязюкою. Цим мастилом під час втечі дівчина вимазала собі руки і одяг. Вона спробувала зішкребти мастило з циліндра і знайти на ньому отвір або кришку, але той виглядав суцільною болванкою. Від цікавості і безсилля їй на очі навернулися сльози. Але довго нервуватися від таких дрібниць донька відставного чиновника не звикла. Поміркувавши, Мармура вирішила відкласти дослідження циліндра на потім. Тепер вона сконцентрувалася на головному завданні – залишити промзону непоміченою.

Від цистерни до пустиря, за яким починалися спальні райони, вів ще один секретний лаз. Ще за радянських часів його спорудили робітники двох суміжних заводів для того, щоби в робочий час ходити до найближчого горілчаного магазину. В ті далекі часи йшла війна у В'єтнамі, тому лаз дістав назву «тропи Хо Ші Міна». Нові покоління мешканців спальних районів давно забули про ту війну. Й мало хто з них щось знав про лідера індокитайської революції і таємні стежки жовтошкірих повстанців. Але вперта назва не зникла. Пролетарі олігархічної епохи, так само як і їхні батьки за доби

зрілого соціалізму, використовували «тропу Хо Ші Міна» для алкогольної партизанщини. Саме цією стежкою, невідомою не лише ворожим займам, але й рідним ментам, дівчина й добралася до багатоповерхівки, де мешкала Беконті.

Якби Мармуру хтось запитав тоді, чому вона понесла свою здобич до подруги, вона б, скоріш за все, відповіла: «А фіг його зна».

Розділ 3

– Якщо у вас уже виникли якісь запитання, Лавре Станіславовичу, я спробую на них відповісти, – люб'язно запропонував Корецький наприкінці першої години їхньої подорожі і додав: – Звісно, в межах моєї компетенції.

«Так тобі, радной, ще й компетенції бракує, – подумки пхикнув Лавр. – Але, о'кей, спробуємо тебе дещо запитати. Не побридимось. Навіть якщо ти в масонів за дрібного шниря».

– Іван Вагранович сказав мені, що на ваш Храм було здійснено збройний напад, – Лавр витягнув сотовий і ввімкнув у ньому диктофон. – Розкажіть мені про той напад детальніше.

– Це обов'язково треба записувати?

– Ви ж чули, мій шеф вимагатиме від мене звіт. Я на пам'ять не скаржусь, але звук усе фіксувати. Робота така, Романе Олександровичу.

– Ясно, – кивнув Корецький і замовк.

«Упс. Інтерв'ю закінчено», – вирішив Лавр. Але він помилився. Корецький лише взяв паузу для обдумування.

– Напад був, так, – почав він. – Учора, близько третьої ночі. Хтось намагався увійти до Храму через технічний вхід. Ви побачите, там стоять металеві двері, але замок слабенький, циліндровий. Перед тим вони отруїли собаку. Але це їм не допомогло. Коли вони відчиняли двері, спрацювала сигналізація.

– Якого типу у вас сигналізація?

– Здається, «Дунай» називається. На рух, на розбивання скла реагує. На входних дверях встановлені датчики...

– Зрозуміло.

– У Храмі були люди. Там у будівлі постійно живе доглядач Храму, і ще там тої ночі було два гостя. У нас, знаєте, є при Храмі щось на штиб готельчика. Кілька кімнат. Якраз позавчора брати приїхали пополювати. Там, навколо Храму, хороший ліс, сухий.

- Пополювати? Але мисливський сезон ще не почався.
- Я не мисливець, не розуміюсь на тому.
- Сезон починається у серпні—вересні. Ще мінімум півтора місяця.
- Ну, не знаю... – Корецький похитав головою. – Може, вони приїхали по мішенях постріляти, по воронах. Самі їх спитаєте. Факт той, що коли спрацювала сигналізація, вони взяли рушниці і...
- Рушниці були з ними?
- Там, на другому поверсі, є сейф для зброї.
- І вони там постійно тримають свої рушниці?
- Точно не можу сказати. Здається, так.
- А як ці ваші мисливці перебували у Храмі, якщо там була увімкнена сигналізація?
- У гостьових приміщеннях датчиків руху немає. Лише на першому поверсі і в храмах.
- Їх що, кілька?
- Sorry, – представник клієнта вибачально похитав головою. – Ми зазвичай називаємо Храмом усю будівлю, але це не зовсім правильно. У ній є різні приміщення, обладнані для вільномулярських робіт у різних градусах. Їх теж називають храмами. Для храмів різних градусів є ще спеціальні назви.
- «Вільні муляри» – це теж масони?
- Переклад з французької. Франкмасони.
- Є різниця?
- Яка? – не зрозумів Корецький.
- Між просто масонами і франкмасонами.
- Жодної. Це синоніми.
- Ясно. Так ці ваші мисливці відкрили стрілянину всередині будівлі?
- Так. Нападники теж стріляли.
- З чого?
- Це вже буде до вас питання. Там у стінах кулі позастрягали.
- Як я розумію, до правоохоронних органів ви не зверталися?

- Ні.
- І не збираєтеся?
- Ми найняли вас. У вас репутація фірми, яка здатна без розголосу вирішувати широкий спектр проблем.
- Це приємно чути... До речі, когось під час нападу було поранено?
- Одного з братів. Невелика подряпина.
- А от як ви особисто вважаєте, якою була мета нападників? – Лавр краєм ока глянув на масона.
- Невідомо, – той дивився на дорогу, втома наклала на його пташиний профіль тонку і невпевнену аристократичну тінь.
- Скільки їх було?
- Брати бачили двох.
- Відеокамери їх зафіксували?
- Ми ще не встигли налагодити систему відеоспостереження. Працює лише камера над центральним входом.
- Вони відступили до лісу?
- Так, втекли до лісу. Наші їх не переслідували.
- Зрозуміло. А у вас є здогадки, хто б це міг бути?
- Ні.
- Але в такої специфічної організації, як ваша, напевне, є вороги.
- Що ви маєте на увазі під словом «специфічна»?
- Ну, ви розумієте, я не хочу сказати про ваших нічого поганого, але існують різні думки.
- Багато публікацій про нас базуються на спекуляціях наших недругів.
- От бачите, ви самі визнаєте, що у вас є недружньо налаштовані опоненти. Тобто вороги.
- Вороги є у всіх.
- І хто ж вони, оті ваші вороги?
- Є різні радикальні угруповання, які вважають нас відповідальними за негаразди в суспільстві. Різні маргінали, політики-популісти...

– ...християни.

– Ви помиляєтесь, Лавре Станіславовичу. Я сам віруючий християнин. Щотижня ходжу до церкви. І всі брати вірять у Бога. Якщо людина не вірить у Бога, вона взагалі не може стати вільним муляром. Це записано у нашій Конституції. Ми не воюємо з Церквою, а вона не воює з нами. Є, звичайно, окремі екстремістські групи в церковному середовищі, але вони є всюди. У будь-якій релігійній течії, як ви розумієте, рано чи пізно виникає радикальне крило, яке пропагує непримиренність до всіх, хто інакше мислить, інакше трактує зв'язок із Богом.

– Якщо ви такі білі і пухнасті, то чому тримаєте свою діяльність у таємниці?

– А хіба ваше агентство не тримає свою діяльність у таємниці? Ви ж не вивішуєте отримані оперативні дані на Інтернет-таблоїдах.

– Ми, Романе Олександровичу, займаємося питаннями безпеки. Ці питання за самою своєю природою вимагають конфіденційності.

– А ми будуємо символічний вселюдський храм духу і захищаємо порядок від хаосу. І ці питання *також за своєю природою* вимагають, щоби їх тримали подалі від майданчиків людської цікавості.

– Невже? – Лавр вимкнув диктофон.

– Ви ж самі, Лавре Станіславовичу, щойно підтвердили існування різних рівнів відкритості інформації. Є знання публічні, є фахово конфіденційні, а ще є такі знання, які здобуваються виключно через посвяту. Священні знання. Для таких особливих знань публічність є смертельною отрутою. Публічність руйнує священне, ритуальне. Тому частина наших знань є закритою для профанічного обговорення, для іронії і осміювання. Але лише частина. Зрештою, повні описи ритуалів нижчих градусів можна знайти у книжках. Ці книжки вільно продаються. Вони є у нашій храмовій книгозбірні, можу дати вам почитати.

– Добре, Романе Олександровичу, припинимо цю дискусію. До моїх функцій не входить щось вам доводити, я повинен лише забезпечити безпеку вашої... вашого Храму. Тому мені необхідна

вичерпна інформація про тих, хто потенційно міг би організувати вчорашній напад. Вона потрібна мені для роботи, а не задля цікавості чи там загального розвитку. Просте питання: ви можете надати мені таку інформацію?

– Я попрошу братів, щоби для вас підготували аналітичну записку з цього питання.

– О'кей. І чим швидше її підготують, тим краще.

Решту часу вони їхали не перемовляючись. Перед черговим перехрестям Корецький дав консультанту з проблем безпеки кашне зі щільної вовни. Лавр зав'язав очі і ретельно розправив кашне, не залишаючи жодної щілини: «Чужі таємниці нам не потрібні». За його підрахунком, він провів у темряві близько сорока хвилин. Коли Корецький дозволив йому зняти кашне, Лавр побачив, що Peugeot стоїть на асфальтованому майданчику поряд із двоповерховою будівлею, розмірів та планування якої він спочатку не зміг визначити.

Лише вийшовши з автівки, Лавр побачив Храм у всій його красі. Це була свіжа споруда, збудована із сучасних матеріалів. Вона нагадувала гібрид лікарняного корпусу і фортеці. Її побудували літерою «т», прикрасивши всі три її закінчення декоративними еркерами і вежами. Масивна цегляна коробка будівлі спиралася на високий рустований цоколь. Ковані ґрати захищали вузькі, немов бійниці, вікна. Там, де неф Храму перетинався з його трансептом, над металокерамічним дахом підносилася прозора шестикутна піраміда.

– Храмова обсерваторія, – пояснив Корецький, простеживши за напрямом Лаврового погляду.

– Займаєтесь астрономією?

– Спостерігати за небом – давня і дуже шанована масонська традиція. Більшість видатних астрономів Європи були вільними мулярами. Ньютон, де Аламбер, Норвуд, Вольф, Лаплас і багато інших. Колись існувало правило, що офіцерські посади Молодших

Доглядачів масонських лож доручалися виключно професійним астрономам.^[3]

– Я щось не бачу там телескопа.

– Його ще не встановили. Храм побудовано лише три роки тому. Ми ще не встигли обладнати всі його служби і майстерні.

– Великий у вас Храм.

– Ну, це з чим порівнювати. Якщо, скажімо, з Масонік-Холом або Палаццо Джустініані^[4], то, повірте, наш Храм дуже й дуже скромний.

– Вірю. Але все одно, погодьтеся, така споруда тягне на кілька мільйонів.

– Збудовано на пожертви, – інформував Корецький і запросив Лавра: – Йдемо до Храму, прошу.

Біля входу до будівлі їх чекав сивий добродій поважного віку. Худий, високий, він не без грації спирався на лаковану тростину і пильно придивлявся до Лавра. Довгий чорний піджак добродія нагадував старосвітський сюртук. Цю подібність підсилювали металеві ґудзики і закрій, що мав би підкреслити талію, якби така була у плаского, як таранька, добродія.

– Знайомтесь, це доглядач Храму, брат Олександр, – представив сивого Корецький. – Він допоможе вам тут зорієнтуватись.

– Дуже приємно, Грінченко Лавр Станіславович. – Лавр простягнув старому руку, але той не поворухнувся, продовжуючи уважно вивчати обличчя прибульця.

– Дорогий брате, наш гість може неправильно зрозуміти... – почав Корецький.

– Начхати мені, що він там зрозуміє, – старий відчинив стулку високих дубових дверей. – Досить того, що ви запросили сюди профана...

– Ви ж знаєте, брате, це рішення Верховного Конвенту.

– Ви скоро екскурсії сюди водитимете... Заходьте вже, чого там стоїте. – Брат Олександр рішуче покрокував вузьким коридором.

Лавр і Корецький рушили за доглядачем. Той відчинив двері в кінці коридору, і вони увійшли до великої, пишно оздобленої зали. Її

стелю підтримували обличковані під чорний мармур колони з позолоченими капітелями й основами. На кожній колоні було закріплено символ. Між колонами зі стелі звисали кольорові хоругви, рясно прикрашені циркулями, трикутниками, гілками акації та символічними зображеннями молотків та інших мулярських інструментів. Підлогу вкривали масивні плити з полірованого білого каменю. На них лежав чорний килим з вишитою у центрі величезною срібною літерою «G».

Найдовшу стіну зали прикрашало велике, писане олією полотно у барочній рамі. На картині було зображено два десятки чоловіків у чорних костюмах і червоно-білих фартуках. Вони стояли двома колонами на чорно-білій підлозі перед спорудою, що нагадувала церковний вівтар. «Інсталяція Великої Ложі України. Париж, 6005 рік ІС», – прочитав Лавр підпис під картиною.^[5]

– Ви у Храмі, молодий чоловіче, – звернувся до нього брат Олександр. – У Храмі великої традиції, яка живе вже сьоме тисячоліття. Настійно прошу вас не забувати про це.

Розділ 4

– Ну і відос у тебе, Мармушко... – такими словами зустріла Беконті свою молодшу подругу. – Заходь, у ванній візьмеш жовтий рушник. І дивись, обережно, там кран гарячої води прокручується. Обшпаритися можна.

– Шо там твій кран, – Мармура поклала свою здобич на піддзеркальник і роздивилася себе у дзеркалі. – От я сьогодні реально прозрела. Мене тіко шо вбити хотіли.

– Хто?

– Якись відморозки. До речі, я сьогодні за тебе вписалась. Одній обізяні морду била. Вона сатаністкою тебе назвала. А я їй ніс роздовбала. У неї вся мордяка була в крові, атвечаю! Ну і вони мене з Едіком трошки дістали... Я футболку і джинси тобі в машинку кину, можна?

– Кидай. – Беконті пройшла коридором, розглядаючи Мармуру. – Жоска ти дєваха, як я бачу. Між іншим, можеш сьогодні в мене заночувати, папахен кудись на всю ніч поїхав. А це що таке? – побачила вона циліндр.

– Я тобі зараз все розповім, це убойна шняга. – Мармура скинула з себе брудний одяг. – Із-за цієї фігні мені ледве тапки не сплели. Я по тропі від них ушилась... У тебе крем для синців є?

– У верхній шухляді. – Беконті двома пальцями взяла циліндр і спробувала підняти. – Важка, зараза. Воно ж у якомусь гівні, тьху... Я уся вимастилась... Звідки це?

– З могили вампіра.

– Звідки?!

– Ті дєградоси розрили могилу вампіра і витягай звідти цю банку. А коли вони почали назад плиту ставити, я її схопила і побігла. А їхня дєвка – уявляєш? – почала мене доганяти. Майже догнала, сука, але я нирнула в «бункер»...

– Яка така дівка? Я її знаю?

– Ні, не знаєш, вона не з наших. Манькувата така ципа, років двадцяти шести, у комбіке. Бігає як пантера.

– А нащо оця грязна штука тобі здалася?

– У мене настроїй такий був. Хотіла вампіру бажання загадати. А тут ці риють. Я думаю: ви, тварі, мені бажання зіпсували, а я вам теж настроїй зіпсую. Я ж не думала, що вони такі круті. Я чула, той чувак питав ципу: чого тіпа не стріляла. Прикидуєш? Вона волину мала.

– Вони не бачили, як ти сюди йшла?

– Страшно стало? – Мармура здоровим оком підморгнула Беконті.

– Не сци, подруга, я шифрувалась, як Штірліц. Чекай, я зараз помиюсь, і ми відкриємо цю банку.

– А може, там усередині отрута якась або радіація? – Беконті з сумнівом і огидою подивилась на Мармуру здобич. – Ми тоді всю хату загадимо. А папахен мені завтра на правілку поставить.

– Усе буде добре, – впевнила її Мармура, закриваючись у ванній.

Поки вона змивала бойовий бруд, Беконті налила собі домашнього вина, зробила добрячий ковток і задумалася. Вона давно відчула, що Мармура дівчина стрьомна і вміє притягувати до себе пригоди. Та могильна штуковина, котра стояла на її піддзеркальнику, Беконті не подобалась. Шостим чуттям вона відчувала, що штуковина небезпечна. Що вона належить якомусь іншому світові. Такому, де ані ментовські закони, ані дворові правила не діють. Тому в Беконті виникло гаряче бажання, щоби цей брудний циліндр негайно й назавжди залишив її квартиру. І з кожним новим ковтком вина це бажання ставало все гарячішим.

З іншого боку, Беконті була донькою журналістів. Її мати загинула в автокатастрофі, й досі ніхто не міг точно сказати, чи це був нещасний випадок, чи комусь сильно не сподобалася зацікавленість Інни-старшої деякими тонкощами процесу приватизації нафтопереробного комбінату. Батькові теж час від часу погрожували по телефону, створювали проблеми в редакції. А одного разу спалили автівку. Беконті ставала дорослою серед розмов про деталі

журналістських розслідувань, про редакційні завдання і секретні файли. Беконті не мала жодного сумніву, що рано чи пізно вона теж стане крутою журналісткою і буде ставити місто «на вуха», як її батьки. Вона раптом подумала, що вперше в житті доля подарувала їй реальну ТЕМУ з таємничим предметом (нехай і бридким на вигляд), з могилою вампіра, з поганими хлопцями, з небезпеками і перспективою справжнього розслідування.

«У цьому щось є», – вирішила Беконті, коли її стакан спорожнів. У цю мить з ванної вистрибнула загорнута в рушник мокра Мармура.

– А в тебе є якась зброя? – спитала вона.

– У батька є пістолет Макарова, а в мене електрошокер.

– А «Макаров» бойовий чи травматичний?

– Ясний пень, що бойовий.

– Це круто! – оцінила Мармура і знову застрибнула до ванної.

«От мавпа!» – посміхнулась Беконті. Їй одразу вирішила, що розповість про все батькові. А також нарешті познайомить його з Мармурою. Раніше вона трошки соромилася цієї пацанкуватої дворняжки, але тепер з'ясувалося, що мала крутіша, ніж здавалось на перший погляд. А ще в неї гарні віддані очі.

Розділ 5

– А у вас тут, я бачу, серйозна розборка була, – оцінив Лавр, рахуючи кульові отвори в стінах. – Оця дірка від нарізної зброї, а ця від мисливської рушниці, певно дванадцятого калібру.

– Абсолютно точно, пане експерте, моя ІЖ-43, куля типу «дьябло», – почув він голос за спиною. – Можете, якщо є настрої, її звідти виколупати і переконалися. Три сантиметри правіше, і я б розніс вражу голову. Як ту гарбузяку! Але все одно мені за цей постріл не соромно!

Голос, як виявилось, належав огрядному добродієві в зеленому светрі. Його ретельно розчесане сивувате волосся було розкладено на плечах, як у тих акторів, що грають тамплієрів у костюмованих фільмах.

– Дозвольте відрекомендувати себе: граф Свіритень-Сопатенко з Дому Грабянок, охрещений був Михайлом. – Добродій, незважаючи на гучний титул, вельми демократично простягнув Лаврові руку.

Лавр потиснув його теплу шерехату долоню і назвав себе.

– Грінченко? – перепитав Свіритень. – У розрядних книгах харківського дворянства були якісь Грінченки, з козацьких старшин Гадяцького полку, якщо правильно пам'ятаю. Це, часом, не ваші предки? Я знав...

– Не відволікайте офіцера від роботи, – обірвав його брат Олександр. – А то з тими вашими родоводами ми до ранку не закінчимо.

– Любий брате, не сваріть мене. – Свіритень спробував обійняти старого, але той ухилився.

– Я буду вас сварити, брате, буду, – проскрипів доглядач. – Ви з'являєтесь тут без виклику, заважаєте експертизі... Зрештою, ви називаєте сторонній людині своє прізвище. Дощ іде!^[6]

– Іде дощ, іде! – безжурно розсміявся граф. – Я, брате, маю право публічно визнавати себе вільним муляром. Це вашого прізвища або його (він тицьнув в Корецького товстим пальцем) я не маю права називати за жодних обставин. А я ж, перепрошую, ваших прізвищ і не назвав, чого ж це ви на мене наїжджаєте, любий брате, як трактор на хом'ячка.

– Так ви один із тих мисливців, які відбили напад? – поцікавився Лавр.

– Так. Ми з братом Володимиром дали їм прочухана.

– З нарізної зброї стріляв Володимир?

– У нього «сайга», – підтвердив Свіритень. – Але він уже поїхав звідси. Лікуватись поїхав, – уточнив він. – Його таки зачепила та скажена стерва...

– Серед нападників була жінка?

– А вам про це ще не казали? – здивувався граф. – Стріляла дівчина. Вона була у масці, але, повірте старому мисливцеві, я дівчину від хлопця ще можу відрізнити. Спортивне тіло, розвинуте...

– Яка в неї була зброя?

– Пістолет. Здається, «глок». Поліцейського типу, тупорилий такий. Он там, – Свіритень показав на сходи, що вели на другий поверх Храму, – мають бути сліди від її куль. Ми стояли на сходах, а вона вибігла звідси, з коридорчика.

– А другий нападник?

– Так, був другий, – підтвердив мисливець. – Але він не стріляв. Він не виходив з коридору, а там було темно. Я його не зміг роздивитися.

Лавр кивнув і перейшов на сходи. Одна з куль нападників розщепила дубовий поручень, ще кілька застрягли високо в стіні. Доглядач приніс драбину, і після певних зусиль Лавр витягнув кулю. Він поклав її до пластикового пакета і перейшов до вхідних дверей.

Там знайшлися сліди банального злону. Судячи з подряпин на столярці, двері віджали чимось на штиб «фомки».

– Отак вони й зекономили на металевих дверях! А я казав їм, казав... – собі під ніс прокоментував ці обставини буркотливий брат Олександр.

На ковроліні Лавр помітив брудний відбиток взуття, котрий сфотографував з кількох позицій і при різному освітленні. Потім його провели до приміщення, де в майбутньому мав сидіти охоронець. Там проектант Храму розташували монітори системи відеоспостереження.

– Самі камери фірмові, – зауважив Лавр. – Pelco^[7] фуфла не робить. Але телевізійна платформа і блоки резервованого живлення монтувались, судячи з усього, місцевими самоделкіними. Тому платформа конфліктує з іншими елементами системи. Фіксована камера на в'їзній брамі розташована неправильно. Вона «бачить» номери автовок під таким кутом, що їх важко прочитати. Камера на вході не реагує на команди. От подивіться, – пальці Лавра пробігли клавіатурою. – Я даю команду – і жодної реакції. Я пропоную все це повністю переробити. Якщо вам дозволяють кошти, ми можемо поставити вам систему «Периметр». Фірмову. Виробництва Southwest Microwave. Ця фірма встановлює охоронні периметри у всьому світі. І на військових базах, і на атомних станціях теж. У них є чутливі датчики вібрації, інфрачервоні сканери тощо. Це, звичайно, коштує великих грошей, але «Периметр» принаймні дає гарантію.

– Я передам ваші висновки і пропозиції керівництву, – пообіцяв Корецький.

– Я все зазначу у звіті, – мовив Лавр. – Його копія буде вам надана. А тепер я би хотів отримати поповерховий план будівлі й оглянути ліс.

– Там уже темно, – зауважив доглядач. – Краще оглянути його зранку.

– У вас немає ліхтаря?

– А якщо вони там сидять у засаді? – припустив Корецький.

– Тим гірше для них.

– План будівлі, здається, в кабінеті Великого Майстра, – проскрипів брат Олександр. – Ключі від нього має лише господар.

– А коли він тут буде?

– За два дні, не раніше, – замість доглядача відповів Корецький.

– А плану евакуації на випадок пожежі у вас немає?

– Ні.

– Добре, що сюди не заїздить пожежна інспекція.

– І не заїде, – запевнив доглядач.

– Ясно... Тоді йдемо до лісу, – запропонував Лавр.

Масони презирнулися. Виходити в темряву нікому з них не хотілось. Навіть на обличчі старого мисливця з Дому Грабянок не з'явилося бажання підтримати консультанта з питань безпеки.

– Я можу й сам піти, – посміхнувся Лавр. – Ви мені тільки ліхтар дайте. Й бажано, щоби ліхтар був потужним і з зарядженим акумулятором.

– Самого ми вас туди не пустимо, – сказав граф. – Брат Олександр залишиться у Храмі, а ми з братом Романом підемо з вами. Ліхтар я бачив внизу, в каптьорці.

– Ви тут не командуйте, – заперечив йому доглядач. – Головне зараз – безпека Храму. Якщо усіх вас – не дай Боже! – в тому лісі перестріляють, я що, буду один оборону тримати? Відстрілюватися через вікна буду, так по-вашому? Я ж і стріляю, перепрошую, як сліпак... То ви що – хочете, щоби вони захопили Храм? Вони тільки й мріють, щоби вас усіх виманити до лісу.

– Тільки й мріють? – перепитав Лавр, розглядаючи повішену на стіні гравюру, що зображувала щось схоже на недобудовану єгипетську піраміду. – Навіть так... До речі, тут зберігаються якісь особливі цінності, які могли б зацікавити потенційних нападників?

– Храм сам по собі є цінністю, – відповів брат Олександр. У цій фразі Лавру почулося щось недомовлене. Різкий голос доглядача ніби тріснув на слові «цінність», і всі звуки після «ц» провисли непевним шипінням.

– Я не вимагаю від вас вичерпної інформації, – заспокоїв масонів Лавр. – Мені лише треба знати таке: по-перше, все ж таки є тут цінності чи немає, а по-друге – де саме вони зберігаються і наскільки надійним є їхній захист.

– Тут немає нічого такого, що б зацікавило бандитів, – запевнив Корецький. – Ні грошей, ні дорогоцінностей. Є кілька комп'ютерів, побутова техніка...

– Я спитав про особливі цінності. Які б цікавили не бандитів, а, скажімо, ваших конкурентів.

– Конкурентів! – пхикнув доглядач. – Масонство – не бізнес. Немає в нас ніяких «конкурентів».

– Можливо, якісь секретні документи.

– Ми ж не ідіоти, щоби залишати архіви в будинку з недоробленою системою безпеки, – відповів Корецький. – Але в кабінетах Великого Майстра і Верховного Командора зберігаються деякі ритуальні предмети.

– Вони стародавні? Вони можуть цікавити колекціонерів?

– Теоретично... – почав Корецький.

– Можуть, – підтвердив Свіритель, ігноруючи лютий погляд доглядача.

– Тоді, – підбив підсумок Лавр, – покажіть мені, будь ласка, де розташовані згадані вами кабінети.

– О Господи! – прошепотів брат Олександр. Йому, певне, ввижався вже не дощ, а ціла злива.

Першим на другий поверх рушив старий мисливець. Лавр, Корецький і доглядач приєдналися до нього.

Кабінет Великого Майстра займав торцеве приміщення в одному з кінців храмового «трансеπτу». Компанія зупинилась у приймальні перед дверима з дубового масиву, що вели до кабінету. Підлога приймальні була покрита червоним килимом з високим ворсом. Над секретарським столом височіла срібляста макінтошівська панель. За склом книжкових шаф Лавр помітив не тільки фоліанти у шкіряних

палітурах, але й керамічні вироби з помпезною символікою. На стінах висіли великі портрети в золотих рамах. Серед зображених Лавр упізнав Симона Петлюру. На шиї у Головного отамана висіла блакитна стрічка з підвіскою у вигляді золотого циркуля.

Свіритень перехопив його погляд і пояснив:

– Це портрети колишніх Великих Майстрів. Ви напевно знаєте, що Петлюра був Провінційним Майстром України за часів Громадянської війни.

– Ні, у школі нам про таке не розповідали, – посміхнувся Лавр. – А сам я масонами якось не цікавився. Упс.

– Зараз не час для просвітницьких лекцій, – голос доглядача став ще скрипливішим. – І що ж ви хотіли, пане Грінченко, тут побачити? Зачинені двері?

– Те, що я хотів, я побачив. А зараз я хочу намалювати план будівлі. Мені треба для звіту. План із розташуванням основних приміщень, входів, сходових кліток. Ви мені допоможете?

– Спробуємо, – пообіцяв Корецький.

Вони розклали на секретарському столі лист паперу і накреслили грубу схему.

Лавр запитав:

– Значить, у Храмі є лише два приміщення з обмеженим доступом, які обладнані сейфами, – кабінети Великого Майстра і Командора. Я вірно зрозумів?

– Є ще сейф у підвалі, – повідомив брат Олександр. – Навіть не зовсім сейф, а така велика металева шафа. Ще є спеціальний сейф у готельному блоці, де мисливці зберігають зброю.

– Спеціальний сейф для зброї?

– Збройний сейф на чотири рушниці, – підтвердив Свіритень. – Зроблений на замовлення.

– Що там тепер знаходиться?

– Моя двостволка. Володимир «сайгу» забрав із собою.

– Більше нічого?

– Мисливський ніж, штук двадцять патронів, чехол, дві банки з пінкою, йоршики... А ще забув, там окремо лежить приціл. Цейсівський. І мій бінокль.

– А що зберігається в підвальному сейфі? – Це питання Лавр адресував доглядачеві.

– Не знаю.

– А хто знає?

– Офіційно там зберігаються ритуальні предмети для агап.

– Для чого?

– Для ритуальних братських вечер. Кожна регулярна вільномулярська робота закінчується такою вечерею. Вона називається агапою. Ключі від підвального сейфу має лише Великий Агапмейстер. Тобто той, кому за посадою доручено організовувати ці вечери.

– А чому ви сказали, що не знаєте вмісту цього сейфу?

– Тому що ніколи *не бачив* цього вмісту на власні очі. Якщо хтось декларує, що в сейфі лише столові прибори, скатертини і підсвічники, то не обов'язково, що воно справді так.

– Логічно, – погодився Лавр.

– Там хтось є, – повідомив Корецький, який дивився у вікно.

– Де? – в один голос запитали Свіритень і Лавр.

– Біля моєї машини. Там хтось стоїть.

Розділ 6

Мармурі тої ночі снилися страшні сни. Вона тікала від цілого загону переслідувачів темними тунелями, розмальованими, немов лабіринти у комп'ютерних «стрілялках», совалася темними закутками і навіть відстрілювалась. Коли вона просиналася, то зустрічала злий погляд Беконті, якій заважала спати. Одного разу вона прокинулася зовсім поряд із подругою і відчула, що на тій немає жодного одягу. Мармура злякано відсунулась на протилежний край ліжка. Беконті їй подобалась, але ж не настільки.

Уже під ранок вона прокинулась остаточно і почалапала до кухні, де, як знала Мармура, зберігалися запаси смачнющої меленої кави. Коли запах завареної «арабіки» розповзся квартирою, на кухні з'явилася Беконті. Вона накинула на себе халат з жовтими драконами, від чого Мармура, одягнена у стару чоловічу піжаму, відчула себе галімою задрипанкою.

– З тобою, мала, як із бомбою спати, – повідомила Беконті і поставила на стіл порожню чашку. – Налий і мені трішки.

– А ти тепер голою спиш?

– Не будь такою закомплексованою.

– Я не лесбіянка.

– Нікому не шкодило, – махнула рукою Беконті. – Але це все пусте, подруго. Я от думаю, що треба показати цю твою банку моєму папахену.

– Нащо? Може, там щось цінне.

– Може, й цінне. Але я би не стала відкривати цю штуку без людини, яка розуміється на таких речах. Може, там вибухівка? Хочеш, щоби тобі руки повідривало? Будеш ходити по району з пластмасовими «граблями»?

– А твій тато врубався у такі теми?

– Він в армії у розвідці служив. Якби він не врубався у такі теми, нас уже давно підірвали б і постріляли б. Я ж тобі розповідала про

його розслідування.

– Значить, – Мармура досьорбала свою каву, – твій папахен – крутий чувак?

– Уяви собі.

Мармура задумалася. З одного боку, їй дуже не хотілось, аби хтось зі старших втикався в її справи, але з другого – вона відчувала, що пригода за своїми масштабами перевищує її можливості. Від власної родини Мармура ані поради, ані ефективного захисту не сподівалася. Крутих надійних друзів чоловічої статі вона ще не встигла собі завести (про що тепер сильно шкодувала). Беконті була єдиною її авторитетною подругою, яку вона поважала. Та обставина, що подруга претендувала на щось більше, ніж просто дружні стосунки, теж додавало Мармурі певних позицій. Одна справа поділитись таємницею з татусем подруги, інша – з татусем любки. «А ще, – вирішила вона, – якщо я буду з Бекі, то вже не треба буде давати кожному, хто захоче. Бекі в авторитеті, в обідку не дасть».

Мармура тяжко зітхнула.

– Але я хочу бачити, як твій папахен відкриє цю штуку. А якщо там буде щось цінне, я матиму з того половину, – виставила вона свої умови.

– Само собою, – Беконті здвигнула плечима. – Навіть більше від половини. Інакше і бути не може.

– Точно?

– Слухай, девушка, ти ж не до своєї хати, а сюди принесла цю грязну банку. Правда ж? А якби ті чорти тебе зацинкували? Якби сюди прийшли? Якби вони почали тут двері ламати? Тут не бункер, мала.

– Вони не зацинкували. Вони навіть мого обличчя не бачили.

– А якби побачили?

– Я ж не дура.

– Ти не дура, але і в них теж методи можуть бути.

– Які методи?

– А може, вони з контори або з крутої банди? Ти ж сама кажеш, що та дівка добре тренована, ти ледве зробила ноги. А ти ж добре бігаєш, я, наприклад, тебе наздогнати не зможу.

– Багато хто швидко бігає.

– Ти тупою не прикидайся, – Беконті відчула, що опановує ситуацію, і підвищила голос: – Ти ж не тупа, ти все розумієш. І знаєш, що я права.

– Але ж, Бекі, банку я стирила. Це моя банка. За неї мене ледве не прикандичили. Я ж ризикувала. І хочу бути в темі.

– Будеш.

– Поклянися.

– Чим?

– На Біблії.

– У нас немає Біблії, – похитала головою Беконті. «На Біблії! От тобі і неформалка!» – подумки вона показала Мармурі язика.

– Брешеш.

– Не брешу. В нас була, та тітка позичила і не віддала.

– Тоді поклянися своїм життям.

– Клянуся.

Мармура мовчки кивнула, ніби затверджуючи клятву. Не те щоби її зовсім попустило, але світ навколо став приємнішим. Захотілося їсти. Мармура відкинулася на бильце кухонного диванчика і підкотила рукави старої піжами. Беконті уважно подивилася на неї. Розпатлана і бліда, Мармура виглядала беззахисним звірятком. Жовте світло нічника м'яко впало на вперту лінію її підборіддя, від чого обличчя дівчини означилось тихою жертвенною красою. Якась тепла приємна хвиля піднялась від живота Беконті до самих вух. Крильця її носика ледь ворухнулись.

– Ната-а-ашка, – промуркотіла вона, вперше за багато часу називаючи подругу «цивільним» іменем.

– Що, Бекі?

– Ти така киця.

– ...?

– Ніжна маленька кицька.

– Кицька-шмицька, – хмикнула Мармура. Їсти їй перехотілось. Вона вже здогадалась, що буде далі.

– От скажи, за кого ти мене маєш?

– За класну дівку.

– Так, кицько, я класна дівка. Дуже-дуже класна, – посміхнулася Беконті. – Я тобі подобаюсь? – Вона зробила ще один рух плечима, і халат трохи сповз, оголюючи її тверді груди.

– Ти красива... – зітхнула Мармура. Життя, яке раптом ускладнилося, почало вимагати дорослих жертв. Вона згадала порнографічний фільм, який три дні тому дивилася разом із Беконті і ще двома дівулями з компанії подруги. Те, що вона побачила у фільмі, не викликало в неї жодного сексуального бажання. Навіть навпаки. Але життєвий досвід Мармури підказував: чисто неприємних попандосів не буває. А якщо і бувають, то довго не тривають.

Беконті підвелася. Дуже повільно, вигинаючи спину і закидуючи за неї руки. Вона дозволила халату повільно сповзти з її рук, стегон і впасти на підлогу. В Беконті справді було гарне тіло. Мармура завжди мріяла мати таку гнучку талію, такі довгі ноги і такі виразні м'язи на животі, як у подруги. Беконті заклично облизала губи, провела руками по грудях і стегнам, ніби підкреслюючи їхню досконалість, а потім запитала:

– Смачненьке тільце, правда ж?

Розділ 7

– Так, бачу. Стоїть. Хто б це міг бути? – Доглядач теж підійшов до вікна.

– Але ж він не ховається... – промурмотів Корецький.

– І не виявляє ворожих намірів, – зауважив Лавр. – Може, це хтось із ваших. Подивіться уважніше.

А про себе подумав: «Ні фіга ви там не побачите. Темно, і ліхтар на в'їзді світить йому у спину. Видно лише силует. Скоріше чоловічий, аніж жіночий».

– То чого він там стовбичить? – доглядач рішуче взявся за віконну ручку. – Якщо він наш, то знає, де двері.

– Ви що, вікно хочете відчинити? – Свіритень підняв руку, немов хотів зупинити доглядача, але передумав і звернувся до Лавра: – Ні, ви подивіться, він хоче відчинити вікно. А як той стрілить?

– Навряд чи, – заспокоїв графа Лавр. – Якщо, звісно, він не ідіот, стріляти не буде. В нього надто не вигідна позиція.

Тим часом брат Олександр відчинив вікно і крикнув:

– Що ви там робите?!

Лавр скористався нагодою і спробував підсвітити силует своїм ліхтариком. Хоча відстань від вікна до незнайомця була не меншою за тридцять кроків, світловий промінь впевнено вихопив з темряви світловолосого чоловіка у шкіряному одязі з червоним мотоциклетним шоломом у руці. Прибулець підвів руку у вітальному жесті.

– Це ж Пітер! – басовито і радісно вигукнув граф.

– Ага, – погодився Корецький.

– Пітер, йди наліво, ми тобі зараз відчинимо! – прокричав Свіритень, склавши з долоней рупор.

– Не кричіть у вухо, – проскрипів до графа доглядач. – Я його не знаю. Хто він?

– Це наш перевірений брат. – Свіритень переконався, що світловолосий рушив у правильному напрямі, і долонею витер піт з лоба. – Але й замутив Роман паніку. Я аж весь змокрів... Брате, я вас прошу, зачиніть те вікно, бо мене зараз продме.

– Перевірений, кажете, – похитав головою доглядач, ставлячи склопакет на фіксатор. – Ну-ну... А звідки він?

– З того місця, де панує гармонія, – випередив Свіритеня Корецький і виразно подивився на старого мисливця.

Той кліпнув очима. Потім енергійно кивнув, наче погоджуючись із чимось ясным і зрозумілим. Доглядач кинув швидкий погляд на Корецького.

Лавр подумки посміхнувся: «Дощ іде!» Його все ще дратувала ця дитяча конспірація. «Зрештою, – вирішив він, – вони мають рацію. Традиції в них давні. А давні традиції завжди напружені і бундючні».

Уся компанія рушила відчиняти двері прибульцеві. Коли той увійшов до храмового вестибюлю, Лавр зауважив спортивну статуру «перевіреного брата» та його шкіряну куртку-балон, покрій якої дозволяв приховати і кобуру автоматичної зброї, і розвинені м'язи професійного бійця. На вигляд Пітерові було років тридцять-тридцять п'ять. Його ріденька, солом'яного кольору борідка прикривала шрам, що тягнувся від середини підборіддя аж до лівого вуха. На круглому обличчі Пітера ніби застиг вираз веселої і привітної вдоволеності. Погляд його здавався розконцентрованим і повільним, але Лавр уже зустрічався з майстрами таких напівсонних поглядів. Він без довгих вагань класифікував прибульця як потенційно небезпечного персонажа. А той посміхнувся назустріч консультантові з питань безпеки, простягнув йому руку і відрекомендувався:

– Пітер Костиганов.

– Це Лавр Станіславович, з охоронного агентства, – відрекомендував Корецький Грінченка ще до того, як той устиг щось сказати. – Ми його запросили для розслідування однієї справи. Тут на нас напали...

– Я знаю. – Костиганов на мить затримав погляд на обличчі Лавра, і цей погляд уже ніхто не назвав би напівсонним. – Власне, я тут з того ж приводу. Канцлер телефонував мені і повідомив, що вам може знадобитися моя допомога.

– Це мудро! – зрадів Свіритень. – Дуже, дуже мудро! Чим більше нас тут буде, тим безпечніше.

– А це брат Олександр, наш доглядач. – Корецький підвів Пітера до старого. – Здається, ви ще не знайомі.

– Я чув про тебе, достойний брате. – Костиганов тричі обійняв доглядача. – Для мене є великою честю познайомитись із живою легендою братства.

– Жива легенда підпрацьовує тут сторожем, – сказав Олександр. – За харчі і дах над головою.

– Це невдовзі має бути виправлено. – Посмішка не сходила з обличчя Пітера.

– А, так-так, я це вже чув, – хмикнув доглядач. – Про кримський пансіонат для німців та інші цікаві казки.

– Припиніть, брате, – скривився Корецький. – При сторонній людині...

– А нехай чує. Нехай! А то вони всі там думають, що ми кермуємо світом й геть усі мільйонери. – Доглядач махнув рукою в напрямі сходів: – Прошу всіх до трапезної. Тортів не обіцяю, але печиво до кави у цій лісовій юдолі ще знайдеться.

Як зрозумів Лавр, храмова трапезна належала до тих приміщень, які ще не мали належного внутрішнього оздоблення. Блакитні стіни довгої зали прикрашали лише карнізи і гаки, а трапезний стіл було нашвидкуруч складено з дешевих пластмасових модулів. Нерозпаковані контейнери з кухонним причандаллям громадилися під високою аркою, стилізованою під старовинне кам'яне склепіння. Зате зі стелі звисала розкішна люстра, і світло її дванадцяти ламп розбивалося на гострі промінчики важкими кришталевими гронами.

Розмова за столом не склалась. Костиганов вислухав історію нападу за версією Свіритеня і не поставив жодного запитання. Брат

Олександр поцікавився, на якому транспорті брат Пітер добрався до Храму. Почувши, що той приїхав на мотоциклі, доглядач доповів присутнім, що для молоді із найближчих селищ крадіжки мотоциклів є одною з улюблених розваг. Костиганов запевнив його, що сучасний дорогий мотоцикл захищений від крадіїв – а тим більше, від сільських кримінальних amatorів – не гірше за космічний корабель. Деякий час після цієї самовпевненої заяви всі присутні мовчки сьорбали теплий чай.

– Треба до свята з цим усім розібратись, – перебив мовчанку Свіритень.

– А коли свято? – поцікавився Лавр.

– За тиждень, – відповів Корецький. – На вершині літа. Сюди приїде багато братів. Звісно, брат Михайло має рацію. Бажано, щоби їм нічого не загрожувало.

– Мало часу, – сказав Лавр. – У нас, як ви самі розумієте, поки що немає нічого конкретного.

– У вас, – поправив його Костиганов. – Це у вас немає, Лавре Станіславовичу.

– А у вас?

– Скажімо так, є певні припущення.

– Ви значно спростили би нам розслідування, якби поділилися цими припущеннями.

– А якби ми діяли незалежно один від одного? Поки що, зрозуміло, – брат Пітер тепер дивився просто Лаврові в очі. – Зрозумійте мене, я не ставлю під сумнів ваші можливості і ваш досвід. Аж ніяк. Але ж, погодьтеся, у кожного свої методи, а ситуація специфічна, можливо пов'язана з обставинами, далекими від компетенції працівників охоронного агентства.

«Розумний пасажир і горбатого красиво ліпить», – оцінив співрозмовника Лавр, а вголос спитав:

– То ви вже кимось уповноважені вести самостійне розслідування?

– Я не заважатиму вам.

– Чекай, брате Пітере, – втрутився Корецький. – Я нічого не знаю про якесь паралельне розслідування. Ніхто мені нічого не казав. Тобі хтось дав таке доручення, дав повноваження?

– Так. Канцлер від імені Генеральної ради.

– Повноваження розслідувати цей напад?

– Так.

– А Великий Майстер про це знає?

– Мене не зобов'язали повідомляти про це Великого Майстра. Але вони там, нагорі, – Пітер направив вказівний палець кудись до стелі, – могли вже узгодити всі питання. Шефи мають мобільники і знають телефони одне одного. За кілька хвилин все можна вирішити. При бажанні, зрозуміло.

– Мене не інформували про такі домовленості.

– А вас обов'язково мають інформувати? – В голосі Пітера Лавр вчув іронію.

– Якби Великий знав про твій, брате, приїзд сюди, він би мене обов'язково попередив, – твердо заявив Корецький, роблячи наголос на слові «обов'язково». На обличчі Романа Олександровича з'явився впертий вираз, від якого його різкі «пташині» риси стали ще різкішими. Корецький додав: – Ти мав сам зв'язатися з Великим і узгодити свої повноваження у цій справі. Храм на рівних паях належить обом структурам.

– Але я не належу їм на паях.

– Це такі в тебе жарти?

– Як я розумію, Великий найняв їхнє агентство, – Костиганов очима показав на Лавра. – Це суверенне право Великого, ніхто ж не проти. А Генеральна рада, у свою чергу, також доручила розібратись у ситуації. Доручила мені. Розібратись і доповісти. Є така думка, що загроза нелокального характеру. Сподіваюсь, брати, ви розумієте, про що йдеться. Відповідно, може знадобитися мобілізація ресурсів, зв'язків, посилення заходів безпеки в ложах. Я особисто розглядаю свою місію як аналітичну. Які проблеми, дорогі брати?

– Проблема в тому, *найдорожчий мій брате*, що знов ніхто ні з ким не консультується і не радиться, перш ніж щось зробити, когось уповноважити, щось доручити, – Корецький кинув свою чашку на стіл, порцеляна жалібно дзенькнула. – А потім кожний і далі буде робити щось своє, а діла з того не вийде. Вийдуть лише взаємні звинувачення і підозри.

– Так і буде, не сумнівайся, – буркнув доглядач.

– Я можу спитати, про які дві структури йдеться? – поцікавився Лавр.

– Можете, – кивнув йому Корецький. – Це, зрештою, не є таємницею. Останні два століття, від кінця вісімнадцятого століття, наше братство розділене на дві незалежні юрисдикції. Браттями, які перебувають у перших трьох – так званих *символічних* – градусах, керують Великі Майстри національних Великих лож і Конвентів. А вищими градусами – від четвертого до тридцять третього – керують Генеральні, або Суверенні, Верховні ради. Адміністративно це дві зовсім різні організації, хоча насправді – єдиний Шотландський «древній і прийнятий» обряд, єдиний орден, єдина ієрархія. Символічні градуси перебувають під протекторатом Великої об'єднаної ложі Англії, а вищі градуси – під покровом Суверенних Верховних рад Франції і Штатів.

– Як у вас все надійно заплутано.

– Ви, напевно, хотіли сказати: безнадійно, – проскрипів доглядач.

– Брате Олександрє! – скривився Свіритень.

– Я сказав те, що хотів сказати, – зауважив Лавр. – Я не маю права піддавати критиці ваші порядки. Я питаю лише для того, щоби хоча б мінімально орієнтуватись у ситуації. Хоча б у загальних рисах. Якщо, як ви кажете, існують дві ваші організації, зацікавлені в одній справі, вони можуть проводити два незалежних розслідування і призначати для цього двох незалежних відповідальних осіб. Це не порушує правил. Інакше агентство було б поставлене в некоректну ситуацію. Я маю на увазі, якби один замовник доручив агентству плюс іще комусь вести паралельні розслідування в одній справі.

– Отже, все коректно? – примружився Костиганов.

– Поки що так. Але якщо щось поміняється...

– ...То ми вас поінформуємо.

– От і добре, що все так коректно, – підсумував брат Олександр. – А тепер, шановні, настав час йти спати. Але, гадаю, хтось із нас мав би чергувати у кімнаті охорони.

– Я чергую до третьої, – запропонував Костиганов.

– Тоді я від третьої до ранку, – підтримав його Лавр.

– От і добре, – полегшено зітхнув Свіритень. – А то я вже майже добу не сплю. Зараз упаду просто тут.

– Не треба тобі, брате Михайле, тут падати, – сказав доглядач. – Тут сирість і щури бігають. Здоровенні. А в гостьових кімнатах сухо, тепло, свіжі постелі і м'які ліжка.

Розділ 8

– Тату, де ти пропав? – нарешті Беконті додзвонилася до батька. – Вже десята ранку... Так. Я вдома. Ні, не одна, з подружкою... Коли ти приїдеш? Гарзд.

– Я вже зараз піду, – сказала Мармура.

– Що? Куди це ти підеш? – Беконті витягла з холодильника невеликий, зроблений із синього скла графинчик. – Нікуди ти, мала, не підеш. Зараз надвір виходити небезпечно, і голова в тебе болить. Я тебе зараз буду лікувати.

– Мені треба додому, – тихо і невпевнено сказала Мармура, з під лоба спостерігаючи за діями подружки.

– Приїде мій папахен і відвезе тебе додому. Сама ти не підеш.

– Ага. Він як таку мене побачить...

– Ну й побачить. І що з того? Яку «таку»? Тобі чогось бракує?

– Бекі, ти шо, приколюєшся з мене? Розуй очі. Побитій лахудрі бракує відосу...

– Не мкнись, мала, нормальний у тебе відос.

– Ага, нормальний... – Мармура під піжамою намацала здоровенний болючий синець. – А коли він приїде?

– Казав, що скоро. Там у них щось сталося. Він учора привіз на роботу приватного детектива, а тепер мусить відвезти його туди, де взяв. Бачиш, не тільки в тебе проблеми.

– Детектив? Як у серіалах.

– Ага.

– Конкретні в твого папахена проблеми.

– Бандити напали чи щось таке. Він збирався як на пожежу, я не розпитувала. Приїде – розкаже, – Беконті вже втретє принохалася до вмісту синього графинчика. – Оце мощне лекарство. Настояне на травах. Я тобі трошки до чаю наллю.

– Але трошки-трошки.

– Двадцять крапель – і все буде опочки... У-у, ти моя солоденька, – відставивши графинчик, Беконті нахилилась над Мармурою.

Мармура змусила себе підставити губи для поцілунку.

– Ти дай мені ще крему. Того, що вчора, – попросила вона.

– Болить?

– Болить.

– Пий чай, а я крем пошукаю, – голос Беконті долинав із дальньої кімнати. – Десь має бути ще одна банка. Бо у цій банці вже фігушки що лишилось... Може, тобі музичку увімкнути?

– Ні, не треба. Якщо не впadlo, Бекі, відкрий Інтернет. Там мені на «контакти» один пацан мав щось скинути.

Вже за кілька хвилин намазана пахучим кремом Мармура сиділа за комп'ютером, Беконті заглядала через плече коханої до екрана, й обидві дівчини весело реготали з дурнувятих картинок, що їх один із Мармуриних залицяльників вивісив на її «стіні».

Відвізши Лавра, Корецький дістався додому лише по дванадцятій. Він не виспався. Вдруге на його життєвій стежці виник Костиганов, і вдруге поява цього усміхненого блондина змушувала Романа Олександровича підозрювати, що існують такі ігри, де його, досвідченого і битого птаха, елементарно грають «у темну». Він принципово вирішив не дзвонити Великому Майстру й не питати, чи знає той про нічну появу у Храмі таємничого брата Пітера.

«Вони там усі в тридцять третьому градусі, великі боси. Владики і князі Королівського мистецтва. Нехай вирішують між собою, а ми люди маленькі. Мені наказали співпрацювати з барбосами із агентства, я й співпрацюю. А там подивимось. Незбагненною є воля Великого Геометра!»

Перед дверима квартири Корецьких був невеликий коридорчик, який сам Роман Олександрович називав «передбанником». Коридорчик захищали металеві двері з цифровим кодом і сейфовим замком. Він сам вмонтував ці двері у середині дев'яностих, коли в Україні за дивних обставин один за одним гинули журналісти. За

давньою звичкою Корецький перевірів, чи немає біля дверей підозрілих предметів, набрав код, відчинив замок, зайшов до «передбанника». І відразу помітив білий клаптик паперу, приклеєний скотчем до квартирних дверей, теж металевих, але обтягнутих шкірозамінником.

Він уважно роздивився, чи не йдуть від папірця замасковані дрти, і лише тоді прочитав нашкрябані на ньому слова. Там було:

Мир із тими, хто повертає вкрадене

Корецький відірвав папірець і подзвонив у двері.

– Ти чому не питаєш, хто прийшов? – гримнув він на доньку, коли та відчинила двері. – Скільки тобі казати?

– Так ти ж відчинив перші двері, – здивувалася Беконті. – Коли дзвонять у перші двері, тоді я запитую...

– Оце бачиш? – Корецький тицьнув їй папірець. – Вони не дзвонили, вони відчинили і повісили оце на внутрішні двері. Бачиш? Добре, що не вдерлися до хати.

– Це ж ті, які ганяють за малою, – злякано прошепотіла донька. – Вони знайшли...

– Хто ганяє? За якою малою?

– Я зараз... – запевнила батька Беконті й гукнула до кімнати: – Мармушко, йди-но сюди!

– Добрий день, – сказала Мармура, боком вийшовши до коридору.

«Господи, і де Інна знаходить цих задрипанок? – подумки скривився Корецький. – Клаповуха, личко як у хом'ячка. Вже не малолетка, а жодних слідів породи. Ця нерозбірливість в Інни від матері».

– Покажи татові циліндр, – наказала Беконті. – Ті козли тебе попалили. Уночі записку на двері почепили, – вона тицьнула малій папірець. – Оцю. Погрожують.

«Капець», – подумала Мармура. Вона принесла циліндр, віддала його Корецькому і притулилася до стіни. Ноги її не тримали. Так

страшно їй не було ніколи в житті.

«Значить, ці погрози не пов'язані з Храмом, – тим часом міркував Корецький. – Це якісь дитячі ігри, якісь циліндри. Слава Богу!»

Він розпорядився принести пляшку з розчинником. Беконті побігла на кухню і миттєво повернулася з пляшкою. За кілька хвилин циліндр було очищено від мастила і бруду. Тепер він нагадував старовинний снаряд. На торці виявилось рельєфне зображення шестипелюсткової квітки.

– Десь я таке бачив... – промурмотів Роман Олександрович.

Поки він уважно вивчав могильний артефакт, Мармура розповіла про свої пригоди. За інших обставин Корецький сприйняв би цю розповідь за фантазії збудженого дівчиська. Але записка на дверях (на внутрішніх дверях!) і циліндр, якого він тримав у руках, змушували журналіста дивитись на цвинтарні події іншим поглядом.

– Отже, як я зрозумів, ці люди добре треновані й озброєні? – запитав він, коли Мармура закінчила свою розповідь.

– Та ципа бігає як чорт, – підтвердила дівчина. – А той чувак її конкретно питав, чому вона не стріляла. Значить, було з чого стріляти.

– Значить, було, – погодився Корецький, намагаючись розкрутити циліндр.

Він щойно знайшов щось подібне на замаскований фігурним паском стик двох його половинок і вирішив, що могильну знахідку сконструйовано як пенал на різьбовому з'єднанні. Але, попри всі його зусилля, циліндр розкручуватись не хотів.

– Може, по ньому молотком постукати, – запропонувала Беконті, дивлячись, як від напруги обличчя батька вкривається червоними плямами.

– Давай постукаємо, – погодився той. – Я от все думаю: як це вони так швидко знайшли нашу квартиру? Твоя подруга каже, що вони загубили її слід у промзоні, а у нашому мікрорайоні півсотні багатоповерхівок, у кожній десятки, а в деяких і сотні квартир. Щоби тут зорієнтуватись, треба час...

– Може, Мармушка щось провтикала? – припустила Беконті. – Може, вони таки впали їй на хвіст?

– Якби справді впали, то не дали б сховатись у хаті, – заперечив Корецький, витягаючи з шафи молоток. – І ще одне: якщо вони відчинили перші двері, чому не змогли відчинити другі? Вірніше – чому не захотіли? Я так зрозумів, що ці могильщики – різкі хлоп'ята й тягнути kota за хвіст не звикли. Тут якась нестиковочка, дівчатка. Конкретна така нестиковочка.

Обстукавши циліндр молотком, Роман Олександрович знову взявся його розкручувати. Тепер справа рушила – пенал скрипнув, і його верхня половинка змістилася на чверть оберту. Корецький знову обстукав місце з'єднання і зрушив гвинтову конструкцію ще на півоберта. Циліндр виявився впертим охоронцем таємниць. Він чинив спротив майже годину, але врешті-решт відкрився. Усередині знайшовся шматок щільно складеного чи то паперу чи то пергаменту. Його обережно розгорнули, і пергамент розклався у кільце діаметром більш як півметра. Кільце було розкреслене концентричними колами з численними позначками і символами. На згинах позначки виблякли і стерлись. У деяких місцях були помітні невеличкі пропалини, сліди брудних пальців та воскові плями.

– Кабалістична таблиця. Або ж астрологічна. Стародавня, – визначив Корецький. – І нащось у вигляді кільця. Дивно...

– Напевно, її треба обертати навколо... чогось, – припустила Мармура.

– Можливо, – Роман Олександрович подивився на свої брудні долоні. – Але про це поміркуємо пізніше. Вам, красуні, буде таке завдання. Поки я прийматиму душ, приготуйте щось смачне і поживне. Останню добу я харчувався тільки сухим печивом.

Розділ 9

– А я й не казав, що це буде легке завдання, – шеф дивився на Лавра поверх окулярів. Коли товстун надягав окуляри, це свідчило, що агентство *увійшло* в справи, що потребували безпосереднього директорського контролю.

– Вони там шифровані і на страшних понтах, Іване Ваграновичу. Не признаються, що в будівлі сховані якісь цінності. Ну і те, що вони почали власне внутрішнє розслідування...

– Між іншим, наші вже пробили по базі цього твого Костиганова, – шеф дивився в ноут, де, як зрозумів Лавр, висвітилась «об'єктивка» на брата Пітера. – Він громадянин Словенії, в'їхав до України два тижні тому, раніше жив тут постійно, був одружений з громадянкою України, має з нею дитину. Розвівся у дві тисячі восьмому. По базі Інтерполу джентльмен не проходить, але до від'їзду мав зареєстровану нарізну зброю. Дозвіл на зброю дали, як я розумію, без належних підстав... От іще. Костиганов Пітер Венцелевич був співвласником приватного підприємства. Скажімо так, підприємства з поганою кредитною історією. Це ПП займалося розробкою та адаптацією програмного забезпечення. На початку кризи наш джентльмен вийшов з числа співвласників ПП, покривши свою частину боргів з продажу колекції раритетних мотоциклів. Отакої. Квартира у Києві, де живе колишня дружина, досі записана на нього... Ніяких компроматів. Позитивний заможний європеєць. Бізнесмен. Колекціонер.

– Мутний він.

– Це лише твоє суб'єктивне враження, Лавре Станіславовичу. І нічого, окрім враження. Якщо він тобі не заважатиме, можеш його просто ігнорувати. Не заморочуйся на їхніх темах. Веди свою лінію. Зараз ти напишеш їм рекомендації по охоронному обладнанню, а я спробую зв'язатися з ментами, які там на землі працюють. Раптом

вони просікли щось підозріле. Може, з агентури їм щось крякнули... Кажеш, їх двоє було?

– У будівлі двоє. Чоловік і жінка. Стріляла жінка.

– Жінка-стрілець – це вже щось. Це, скажімо так, не дуже типово для блатних. Більш подібне до найманців, терористів. Треба подивитися за прецедентами і у нас, і у сусідів. А завтра матимемо експертизу по кулях. Іди працюй.

Лавр підвівся з крісла. Він уже відчиняв двері, коли знову зазвучав голос шефа:

– Більше нічого не хочеш мені сказати?

– Тільки суб'єктивні враження, Іване Ваграновичу.

– Ну?

– Мені здається, що напад був якийсь несправжній... Що це була імітація.

– Аргументи?

– Безглуздо все виглядає. Проникнення до будівлі занадто погано організоване, не врахована сигналізація. Один із нападників був повністю пасивним, не мав чітко поставленого завдання. Дивні нападники.

– Зрозуміло, – кивнув директор. – А мене, скажу тобі чесно, дивує синхроніка цього нападу. Зауважив по синхроніці, ні? Дивись: от, скажімо, сигналізація спрацювала, коли вони відчинили двері. Припустімо, мисливці почули сигнал, відразу озброїлись і прибігли до сходів. Скільки треба йти від гостьових кімнат до тих сходів?

– Хвилину... Ну, якщо швидко, то секунд із сорок.

– Це якби вони точно знали, що проникнення відбулося з боку технічного входу. Але вони знати про це не могли, бо щиток сигналізації, як ти зазначив у звіті, там встановлено на першому поверсі. Треба було спочатку добігти туди і подивитися. Зорієнтуватись їм було треба. Значить, разом на все – хвилини три. Ну, нехай не три, а дві або дві з половиною, якщо рушниці були біля них, а не у сейфі. А нападники що робили всі ці дві з половиною хвилини? Для професіоналів – море часу. А вони, так виходить,

увесь цей час стояли біля дверей, у коридорі. Або вони клоуни, або... – директор різко відкинув важке тіло на бильце крісла; воно жалібно скрипнуло, немов нявкнуло придушене кошеня. – Ти не питав того графа, чи як його там, скільки часу минуло від тривоги до перестрілки?

– Ні.

– А шкода. Варто було б спитати.

– Я ж кажу, Іване Ваграновичу, імітація.

– Не виключено, – погодився шеф. – Тоді можна припустити, що комусь було потрібно, щоби тим Храмом зацікавились.

– Або ж для виправдання приїзду туди Костиганова.

– Й дався тобі той Костиганов, – зітхнув шеф. – Гаразд, будемо відпрацьовувати і таку версію. Усі версії будемо відпрацьовувати.

Розділ 10

– А це хіба можна продати? – спитала Беконті, із сумнівом розглядаючи пергаментне кільце.

– Якщо навколо цієї штуки такий кіпіш, значить, вона чогось варта, – висловила логічне припущення Мармура. Вона досмажила заправлену овочами яєчню і тепер шукала підставку під сковорідку, щоби виставити свій шедевр на обідній стіл.

Корецький саме вийшов із ванни. Під теплими водяними струменями він обміркував, що робитиме із цвинтарною знахідкою. Серед братів було кілька знавців Кабали, але найвизначнішим з них вважався одесит Барський. Його очікували у Храмі через дві доби, коли брати планували розпочати приготування до Святоїванівської роботи.^[8]

«Запрошу Барського на вечерю до хати, накрию старому «поляну», – вирішив Роман Олександрович, приношуючись до апетитних ароматів, що линули з кухні. – Нехай він подивиться на цю хреновину. А Грінченку треба розповісти про записку. Навіть якщо погрози – як поки що виглядає – і не пов'язані із Храмом, нехай агентство розбереться ще й з тими розкопувачами могил. Два в одному – дешево і сердито!»

– Що у нас так смачно пахне? – Корецький зайшов до кухні. Кожен його рух супроводжувався вітровим шелестінням атласного халату. – О, яка розкішна яєчня! До такої фундаментальної яєчні не завадило б трошки вина. Наша гостя вживає вино?

– Краще пива, – відповіла Мармура, але, побачивши, що подруга робить страшні очі, виправилась: – Якщо червоного, то можна.

– Тільки червоного! Найчервонішого! Але ти мене не видавай, – посміхнувся Мармурі журналіст. – Не хочу постраждати за споювання молодих дівчат.

– Я не шістьора.

– Вона – «тру», – підтвердила Беконті.

– Ну, якщо наша гостя справжня «тру», то ми відкоркуємо на її честь пляшку справжнього аквітанського мерло. – Корецький витягнув із бару оплетений бутиль з червоним сургучовим «капелюшком».

За годину вино розігріло компанію і розвіяло добру половину з тих страхів, що літали квартирою після приходу господаря. Беконті під столом терла своєю ногою ногу Мармури, Корецький намагався намацати мелодію, перебираючи струни старенької гітари.

– А правда, що у вас крута волина? – запитала його Мармура, відбиваючи під столом чергові притискання Беконті.

– Пістолет? – перепитав Роман Олександрович. – Ну не дуже крутий, але є.

– Покажіть.

– Припини, – звела брови Беконті.

– Чого «припини»? Я хочу подивитись.

– Це зброя.

– Будеш мені пояснювати? Я втикаю, Бекі, не турбуйся.

– Дівчата, не сваріться, – Корецький відклав гітару. – Якщо наша чарівна гостя хоче подивитися на волину, ми покажемо їй волину. Ноу проблем.

– Шо, поняла, – Мармура показала Беконті языка.

Роман Олександрович приніс жовту кобуру з «Макаровим», витягнув пістолет, вийняв обойму, перевірів патронник і дав зброю Мармурі. Та зважила пістолет у руці, погладила чорний метал люфи:

– Поважаю.

– Тягне до зброї? – поцікавився Корецький.

– Ага.

– Мрієш бути кілершою?

– Ні, то для тупих.

– А ким?

– Не знаю, – дівчина обережно, немов живу істоту, поклала пістолет на стіл. – Я ще не вирішила. Я зараз ніде не вчусь. Думаю. А

чому ви спитали про кілершу?

– Колись читав статистику, що в дев'яностих роках кожен шостий школяр у Києві мріяв здобути професію кілера.

– Так то було в дев'яностих, – Мармура презирливо вигнула губи. – Тоді бандитів поважали. Тоді одні лише бандити мали бабло і круті тачки. Але нафіг воно здалось, оте бабло, якщо тебе завтра десь на стрілці тупо завалять. Краще рішати питання і бути на фінансових потоках.

– Овва! – похитав головою Корецький. – Так ти у нас, виходить, грамотна дівчина.

– Та ні, я тіпа овца, – пирхнула Мармура. – Кіна надивилась і в кілерші зібралась. Щас.

– Вона за крутого заміж вийде, – вставила свої п'ять копійок Беконті.

– Я сама крутою буду, – сказала Мармура. – І, до речі, з отої шмати я хочу п'ятдесят відсотків.

– Її ще продати треба, – зауважив Корецький.

– Ну, ви ж дядька серйозний, маєте серед бізнюків різних наворочених корефанів.

– Бізнюкі такими речами не цікавляться.

– Не цікавляться? Так це ж антикваріат. В антикваріат усі вкладають.

– Це дуже специфічний антикваріат.

– А так щоби я зрозуміла, сказати можете? – Очі Мармури, немов два буравчики, впилися в обличчя журналіста.

– Спробую. Розумієш, такими речами переважно цікавляться містики, маги. Це кабалістична таблиця. Річ, що належить до давнього секретного єврейського вчення.

– То які проблеми? Треба, значить, шукати єврейських бізнюків. Он у нас на районі Родерман торговий центр і два кабаки тримає.

– Родерман... – Корецький засміявся. – Я сумніваюсь, що Родерман за цю таблицю дасть більше двадцяти баксів.

– Треба йому показати, а там вже подивимось.

- Я планую показати її одному одеситу. Він людина знаюча.
- Коли?
- Післязавтра.
- Тоді я у вас тут поживу до післязавтра, харе?
- А батьки?
- Я мамі подзвоню. Бекі їй скаже, що ми по відику серіал дивимось. Сорок вісім серій.
- Боїшся тих розкопувачів?
- Само собою, шо боюсь. Без волини я голіма, – видала каламбур Мармура. – Але й ви б свою «кришу» підірвали. На всяк випадок. А то ті деградоси нас звідси викурять або постріляють. Може, в них і гранати є.
- Я викличу детектива.
- Краще кількох.
- Але ми не скажемо йому про циліндр.
- А як?.. – не зрозуміла Мармура.
- Ми скажемо, що погрози в записці пов'язані з тим, що сталося на моїй роботі. Тоді послуги детектива оплачуватиме фірма.
- А так можна?
- Всьо можна, єслі астарожно.

* * *

В окремому кабінеті респектабельного київського ресторану двоє добродив чекали на замовлені страви. На екрані плазмового телевізора форвард «Манчестера» намагався обійти рухливий ромб, складений з чотирьох гравців «Арсеналу».

- Ввімкнути звук? – спитав один із добродіїв, кивнувши в бік телевізора.*
- Не треба. Місце перевірене.*
- Вам уже доповіли про останні події у Храмі?*
- Що ти маєш на увазі під «останніми подіями»?*

- Те, що Корецький привіз туди профана.
- Навіть у перевіреному місці, брате, не варто називати прізвищ.
- Вибачте, Суверене.
- Він привіз його за наказом Великого Майстра. Великий має право призначати незалежне розслідування. Тобто робити дурниці. Зрештою, ті, хто напав на Храм, розраховували саме на таку його реакцію. Вони добре поінформовані.
- А сенс?
- У них в охоронному агентстві є «кріт».
- Це припущення?
- Це логічний висновок.
- Той профан, якого привіз брат К.?
- Не обов'язково. Профан звітує керівникам своєї контори, відповідно, інформація про Храм, його охоронні системи та все інше потрапляє до рук «крота».
- Звідки вони знали, що Великий Майстер звернеться саме до цього агентства?
- Директор агентства – близький родич Великого Майстра. Чоловік його рідної сестри.
- Як усе просто... Отже, вони знають про Генератор.
- Братство ніколи не страждало від дефіциту зрадників.
- Але, Суверене, наскільки мені відомо, кількість тих, хто знає, обмежена. Дуже обмежена.
- Це правда. С припущення, що інформація могла потрапити до ворогів від хранителів попереднього покоління.
- Вороги так довго чекали?
- Можливо, в них не було замовника. Для таких операцій потрібний відповідний ресурс. Але можуть бути й інші пояснення. Наприклад, інформація знаходилась у банківському сейфі, доступ до якого спадкоємці померлого зрадника отримали лише після тривалої судової тяганини. Або щось подібне.
- Це лише припущення?
- Це версія тих, хто займається вирішенням проблеми.

– Я зрозумів. Але це питання потребує негайного прояснення.

– Над цим працюють.

Добродії надпили охолодженого вина з вузьких високих бокалів. У телевізорі футбол змінився рекламою. Смаглява дівчина вигинала тіло і блаженно примружувала очі, використовуючи шампунь лимонного кольору.

– Суверене, – той з добродив, який запитував, нащось стишив голос до шепоту, – старші брати казали мені, що у Храмі зберігається лише частина Генератора. Отже, інша частина перебуває у безпеці?

– Друга частина зберігалась у схованці. Учора наша людина перевірила ту схованку. І як ти гадаєш, брате, що вона там побачила?

– О Господи!

– Отож-бо й воно, брате.

Розділ 11

Дзвінок Корецького застав Лавра за роботою. Коли почав стрибати сотовий, він саме докреслював оптимальну схему розташування зовнішніх відеокамер на будівлі Храму.

– Записка на дверях? Погрози? – перепитав Грінченко. – А що вимагають? Ага. Добре, я зараз приїду, диктуйте адресу.

– Щось сталося? – запитала Людмила, молодий працівник відділу аналітики.

Вона щойно зайшла до кабінету тактичного підрозділа агентства, і солодкавий аромат вечірніх парфумів домішався до запахів копченої риби, кави і принтерного паперу.

– Представникові клієнта якусь записку на двері повісили, – відповів Лавр, фіксуючи адресу Корецького в записнику свого сотового. – Треба туди поїхати розібратись. А в тебе що новенького?

– Я промониторила бази даних за твоїм запитом. – Людмила поклала перед Лавром стос паперів і сіла за сусідній столик. – В Україні реально мало організацій з чіткою антимасонською спрямованістю. Значно менше, ніж у Росії і Польщі. Є, скажімо, зареєстроване національне відділення «Глобальної антимасонської ліги», але там сидять якісь незрозумілі творчі інтелігенти.

Фінансує їх агрофірма з Полтавщини. Тобто фінансує – це сильно сказано. Платить за офіс. Він розташований у житловому будинку на Дарниці. Уже третій рік вони анонсують, що роблять сайт, але так його і не зробили. Видають і продають на Петрівці антимасонські брошури. Такі чорно-білі саморобні зшитки. Явно ліва публіка, без грошей і зв'язків. Навряд чи вони змогли б знайти Храм і організувати напад.

– Ясно. Хто ще?

– Побіжно заявляють про своє «антимасонство» кілька крайньо правих політичних угруповань, але вони також без жирного фінансування. І ці б, гадаю, не ризикнули. Вони під «конторою»

ходять. Такий собі дрібний рекет з політичною мотивацією. Та й масони в їхніх списках на шістнадцятому місці.

– А може, це їх «контора» вмотивувала?

– Хіба що в них там дах поїхав. Це ж псування міжнародного іміджу і все таке... – Людмила крутнула стілець так, щоби Лавр міг бачити її довгі ноги. – Ще є кілька церковних братств. Це вже публіка більш серйозна і жирна, але, в цілому, теж щільно контрольована. За нашими даними, масони ефективно й плідно працюють практично зі всіма лідерами церковних конфесій. Щоправда, у них конфлікт з «Опус Деї».

– А це що за звір?

– Що за звір? – здивовано перепитала дівчина. – Ти що, Дена Брауна не читав?

– Вибач, котику, не читав. І не читатиму. Часу не маю для читання.

– Даю довідку. «Опус Деї» – впливовий католицький орден. Повна назва «Прелатура Святого Хреста і Opus Dei». Переклад назви: «Божа справа»^[9]. Створений у минулому столітті в Іспанії. Точніше, у тисяча дев'ятсот двадцять восьмому році. Структури ордену динамічно розвиваються у всьому світі. Сьогодні він фактично виконує в католицькій церкві ті функції, які у сімнадцятому і вісімнадцятому століттях виконували єзуїти. Діяльність ордену таємна, членами можуть бути не тільки монахи, але й миряни. Існує два рівні втаємничення – зовнішній і внутрішній. Керівники внутрішнього кола носять звання «інскриптів» – записаних. Теперішній лідер ордену – Хав'єр Еццеварія Родрігес. Обіймає цю посаду з тисяча дев'ятсот дев'яносто четвертого року. Вся діяльність «Опус Деї» суворо законспірована. Члени ордену борються з новітніми викликами...

– Нагадує масонерію.

– Так, на це постійно звертають увагу опоненти Ватикану з протестантського табору. А є ще цікавіше: на відміну від усіх інших католицьких орденів, «Опус Деї» підпорядковано не Конгрегації у

справах Інститутів Посвяченого Життя, а Конгрегації у справах єпископів...

– Стоп. Що таке «конгрегація»?

– Щось типу міністерства в уряді Римського Папи.

– Ясно. Так у чому ж фішка підпорядкування іншому міністерству?

– Річ у тому, що саме Конгрегація у справах єпископів керує військовими ординарствами Католицької Церкви. У цій конгрегації є спеціальне бюро, яке координує військові церковні зібрання. Її очолює кардинал-префект, отже, орденом практично напругу керує сам Папа.

– Ага, зрозумів. Цей «Опус» – попівська «контора». Розвідка і контррозвідка.

– Ну, скажімо так, щось типу того. Але аналогія навряд чи доречна. Судячи з наявної інформації, у них з масонами боротьба, так би мовити, позиційна. Принаймні у базах даних немає ніяких прецедентів типу нападу на Храм.

– Немає прецедентів, кажеш? Котику, все залежить від рівня мотивації. Може, у тому Храмі наші хитрі масончики ховають щось дуже-дуже цінне?

– Може, – Людмила ще раз крутнулася на стільці. – Все може бути.

Погляд Лавра мимовільно потягнувся за її викрутасами. Дівчина знала, що козирно виглядає у всіх позиціях. Її густе довге волосся хвилясто спадало на атласні пластри куцого піджачка, а тісна спідниця вигідно підкреслювала і вузьку талію, і розвинуті стегна. Коли вона відштовхнулася ногою, закручуючи крісло, виріз її спідниці заклично розсунувся, немов ніжки циркулів на масонських емблемах. Аналітик неквапно поправила спідницю. Блиснула пірамідка на масивному персні з білого металу. Цей блиск підкреслив граційну видовженість пальців і гелевих нігтів. На мить консультант з проблем безпеки побачив мереживні манжети дорогих панчох і матову смужку доглянутої шкіри. Він зітхнув і сказав:

– Давай далі.

- А самому що, впадлу прочитати? – дівчина кивнула на папери.
- Ти ж знаєш, я люблю тебе слухати. Ти в нас така ерудована.

Книжки читаєш.

- Хтось мав їхати до представника клієнта.
- Представник почекає. Розкажуй далі.

– Далі так далі, – з переможною посмішкою погодилась Людмила. – Я не виключаю, що напад могли організувати ісламські радикали з організацій типу «Хізб ут-Тахрір» або «Аль Каєди». У Туреччині було кілька терористичних нападів ісламістів на масонські ложі. Зокрема, років вісім тому вони підірвали ресторан у Стамбулі, де регулярно збирались турецькі масони. Якщо треба, я можу зібрати додаткову інформацію по цих терактах. Але наші доблесні правоохоронці клянуться страшними клятвами, що всі осередки ісламістів в Україні викриті і розгромлені. Що від дві тисячі восьмого навіть у Криму жодного озброєного ісламіста немає. Може, це з'явилась якась свіжа група? Як тобі така версія?

– Малоймовірно.

– Чому?

– Ісламісти, Людочко, наробили би більшого рейваху. Зробили б гучні заяви. На крайняк, розмістили би щось в Інтернеті. А тут усе тихому. Прибігли, вкусили, втекли. Ні, це не аль-каєдівці... Усе?

– Практично все. Якщо не рахувати конкуруючих парамасонських і містичних таємних організацій. Є місцеві тамплієри, але вони з масонами ніби дружать. Відслідкована діяльність місцевого відгалуження американського «Ордену Храму», але це більше клуб для багатих буратін, аніж діюча таємна структура. Є такий собі «Орден Рожевої Зорі». Ці джентльмени страшенно зашифровані, їхні осередки є у Києві й Одесі. А головний центр, за інтернетівськими даними, десь у Лондоні. Практикують містичні ритуали. На Купала і на початку листопада виїжджають у Крим, на якусь їхню священну гору... Взагалі, Лаврику, по таких темах дуже мало інформації. І мотивації незрозумілі.

– Звісно, вони ж таємні, як-не-як... А якщо це скіни?

- Хіба що якась невідома група.
- Сатаністи?
- З тих пацанів на оперативному обліку МВС перебувають три підозрілі тусівки. Але всі нечисельні й не надто агресивні. Й до того ж далеко звідси. Луганськ, Харків, Рівне.
- Відстані та дистанції – це в нашій справі поняття відносні, котику... Про той «Опус», про скінів і сатаністів ти ще позбирай матеріалів, про всяк випадок. – Лавр підвівся, зібрав до теки схему «Периметра», перевірів зброю і підтягнув ремінці кобури, схованої під курткою. – Добре з тобою, Людочко-сонечко, але вже треба їхати. До хати пана Корецького ще півтораєста кілометрів піляти.
- Він керує їхньою безпекою?
- Хто?
- Той Корецький.
- Здається, що ні. Як на керівника масонської служби безпеки він надто цивільний.
- Він журналіст. Я читала його статті.
- Цікаві?
- Різні розслідування. Хто де і кому дав хабаря.
- Кажуть, за копання в гівні добре платять. – Лавр згадав автівку Корецького і додав: – Але, здається, не в цьому випадку... Бай-бай, сонечко!
- Якщо до вечора повернешся, ми могли би разом піти на каву, – дівчина хитро примружилась. – Кава з тебе.
- Авжеж з мене, – погодився Лавр. – Якщо повернусь до вечора. Що, по правді кажучи, вельми сумнівно.
- Вечір – в *нашій* справі – теж поняття відносне, – Людмила граційним рухом відкинула пасма волосся, які падали їй на очі. – Будеш повертатися, передзвони. Я чекатиму.

Розділ 12

Перед приїздом Лавра Корецький планував ще годину-півтори поспати, але йому не дали. Спочатку подзвонили з редакції, потім з банку. Наостанку віддзвонився Великий Майстер, який побачив на своєму стільниковому ранковий виклик Романа Олександровича. Довелося детально розповісти про записку. Але про Мармурину знахідку журналіст жодним словом не обмовився. Коли дзвінки закінчилися, Корецький раптом згадав, де саме він бачив квітку, рельєфне зображення якої прикрашало торцевий зріз циліндра.

Він знайшов у домашній бібліотеці довідник «Все награды Второй мировой войны». На сто шістдесят сьомій сторінці відшукалось зображення німецького ордена «Tapferkeits- und Verdienstauszeichnung»^[10]. Стилізоване зображення лотоса, шість пелюстків якого загинались управо, немов у свастики, дизайнери НСДАП розташували в центрі восьмикінцевої орденської зірки. Довідник повідомляв, що в основу малюнка нагороди було покладено ідеї керівника орденської канцелярії Третього райху доктора Доеля, а остаточний варіант розробив імперський ювелір Ернст Ланг.

«Дивно, – подумав Корецький. – Нацистська символіка на футлярі кабалістичної таблиці. Цікаво, з якого давнього зображення партайгеносе Доель перемалював такий прикольний «гакенлотос»?»

Він повитягував з шафи усі довідники з європейської та східної сакральної символіки, розклав їх на дивані і на кріслах. Зображень лотосів знайшлося там чимало, але точного збігу з квіткою-свастикою серед них не було жодного.

Геральдичні справи Корецького припинив дзвінок Лавра.

– Я вже у вашому дворі, – повідомив консультант з питань безпеки. – Нічого підозрілого не спостерігаю. На дахах суміжних будинків нікого не бачу. Здається, чисто.

– За двором можна дивитись з будинкових під'їздів, – не погодився журналіст. – Там на сходових майданчиках між поверхами є вікна, що виходять у двір.

– Зрозумів, зараз перевірю, – у слухавці тренькнуло.

«Перевір'яй, хлопче, перевір'яй», – Корецький і собі підійшов до вікна, відхилив гардину і подивився у двір. На дитячому майданчику самотня доглядальниця гойдала дитячу коляску. Біля протилежної дев'ятиповерхівки на ослінчиках примостилися старі жінки. Лавра він помітив не відразу. Той якраз заходив до крайнього під'їзду.

«А це що за нянька? – журналіст придивився до жінки з коляскою. – Щось я такої раніше у дворі не бачив. Молода, а на голові хустина якась дурнувата. Вона з села, чи що? І коляска така новенька, яскрава... Та ні, то бздури, хіба усіх тих няньок запам'ятаєш? То вже параноя починається...»

Лавр ретельно перевірів сходові майданчики. На одному з них він знайшов неповнолітніх закоханих з пивом і сигаретами. На іншому наркоман щось пояснював написам на стіні. При наближенні Лавра він натягнув на очі каптурець водолазки. Лавр різким рухом зісмикнув його з голови наркомана. Худе, ніби висмоктане обличчя, нерухомі очі. Лавр перевірів його руки. Чіткі сліди ін'єкцій, на зап'ястках – порізи і сліди опіків.

На останньому поверсі одного з під'їздів двері, що вели на горище і дах, зберегли сліди свіжого злому. Лавр вийняв з кобури «беретту» і рушив крутими сходами, намагаючись не наступати на рипливе сміття. До люка, що виводив на дах, була приставлена драбина, зварена з металевої арматури. Драбиною нещодавно користувались – на сходинках не було пилу. Лавр обережно висунувся з люка, оглянув дах. Біля парапету він побачив купу ганчір'я.

Підійшовши до парапету, він виглянув назовні. З цієї частини даху весь двір був немов на долоні. Вхід до під'їзду, де жили Корецькі, також проглядався ідеально, незважаючи на похилений бетонний дашок, встановлений над дверима.

«Ніштячна позиція для снайпера», – вирішив Лавр и копнув ногою купу ганчір'я. Раптом там щось дзенькнуло. Він розгріб шмаття: звідти вивалилася невелика тринога, зварена з металевих кутиків. На триногу невідомі умільці насадили патрон від дрельки.

«Універсальне кріплення, – хмикнув консультант з питань безпеки. – Дешево і практично. Але цього штатива призначено явно не для зброї, скоріше для якогось фіксованого оптичного приладу. Для відеокамери, наприклад».

Лавр ретельно перевірів рештки ганчір'я. Там знайшовся металевий ґудзик з американськими орлами і пластмасова баночка, від якої смерділо чимось хімічним і ядучим. І ґудзик і баночку Лавр запакував до пластикових пакетів. Потім він знову загорнув триногу у шмаття і перевірів решту даху. Нічого цікавого не побачив і рушив до люка.

Уже підходячи до люка, він відчув, що там, унизу, хтось є. Він не почув жодного звуку, але роки тренувань і оперативної роботи не минали дарма. Від люка линули невидимі, але відчутні «хвилі присутності». Так називав це демаскуюче явище інструктор, котрий колись учив Лавра, «як на землі не пропасти». Інструктор, серед іншого, був практикуючим містиком, дзен-буддистом і вмів розрізняти півсотні видів вітру за вологістю, запахами та нечутними мантрами, які ці вітри невблаганно навіювали.

Теперішні «хвилі присутності» були такими конкретними, що Лавру здалося, що локатори його підсвідомості потихеньку розжарюються від злості і бажання знищення. Ці злі бажання, немов шматки штормової піни, несли невідомі «хвилі». Там, у люці, причаївся не бомж і не злодюжка. Там чекав воїн, навчений вбивати. Навчений викликати з глибин свого єства штормові і бадьорі спалахи бойової «срібної» ненависті.

Лавр правою рукою міцно стиснув руків'я «беретти», а лівою тихо-тихо, намагаючись навіть не дихати, підняв з теплого руберойду товстий шматок штукатурки. Треба було кинути штукатурку до люка так, щоби жодним звуком не видати свого місцезнаходження. Тут

Лавр згадав, що в лівій кишені його джинсів лежить зв'язка ключів з пультом центрального замка «прімери» і металевим брелком.

«Йопст! Воно ж усе почне дзенькати, коли я кидатиму», – схаменувся він.

«А може, й не дзенькатиме, – сказало щось в його голові голосом інструктора-містика. – Будь простішим, Грінченко. Будь простим, як Ван Сінмін^[11], який визначив: хто ретельно розжовує корені овочів, той вирішує будь-які питання».

Шматок штукатурки полетів до пащі люка за траєкторією, що своєю досконалістю потішила б навіть болільників НБА. І нічого не дзенькнуло. Одночасно Лавр притиснувся до руберойду, вже обома руками тримаючи «беретту» перед собою.

Але нічого не сталося. Не пролунали постріли. З люка не вискочив затягнутий у шкіру і кевлар терорист. Просто «хвилі присутності» раптом припинили свій примарний наступ. Невидимий супротивник відступив, не прийнявши бою. Відступив безгучно і швидко, наче визнав свою позицію ненадійною.

«Ань ду Ченьцан», – прошепотів Лавр гасло китайської стратегіми. Це була давня мудрість східних стратегів: «тайно виступити в Ченьцан», приховати істинні напрями свого відступу, задурити ворога простотою і однозначністю вчинків.

Він вичікував хвилин десять. Потім завібрував сотовий. Не відводячи прицілу, Лавр наблизив машинку до вуха.

– Ви де там пропали? – почув він голос Корецького.

– Перевіряю дах будинку номер сімнадцять корпус два.

– І що?

– Дещо знайшов.

– Що знайшли?

– Тут якісь піанєри обладнали собі штабик.

– Штабик?

– Спостережний пункт.

Корецький присвиснув.

– От і я кажу – абарзелі еті піанєри. Рамси поплутали і страх патєрялі.

Лавр обережно підкрався до люка, заглянув у нього, все ще готовий натрапити на пастку. Але ворог щез. Шлях був вільним.

– І що робитимемо? – голос журналіста в мобілці став хриплуватим.

– Учити їх будемо, Романе Олександровичу. Основам кримінального права.

* * *

– Ти його бачила? – у темряві на мить спалахнула запальничка. Потім червоний вогник відпливу глиб мороку.

Вона зрозуміла, що він відкинувся на бильце крісла. «Чому він не увімкне світло?» – вона знала, що не питає про це вголос. Так уже в них повелося – не вона визначала правила цієї гри.

– Так, – сказала вона. – Він був озброєним.

– Чим саме?

– Волиною... Я бачила в нього волину.

– Він знайшов штатив.

Вона не відповіла. Зрештою, це й не було запитання. Після довгого мовчання він підбив підсумок розбору польотів:

– Значить, вони почали контроперацію. Швидше, ніж ми сподівались.

– Ти ж базарив, що у нас все під контролем.

– Наш інформатор не може виходити на зв'язок кожного дня. Їх там усіх щільно контролюють. Але тепер навіть інформаторів не потрібно. Тепер усе ясно як божий день. Хтось із їхніх почав виявляти лягаву ініціативу.

– Я повинна була його вбити?

– Я такого не казав.

«Ти, фан фанич долбаний, мені взагалі нічого не кажеш. Тримаєш мене за мухтарку», – подумки визвірилась вона, а вголос перепитала:

– Все ніштяк?

– Він міг тебе вбити. Або поранити. Тоді б уся операція зірвалась. Ти мудра й обережна дівчина. Ти все вчинила правильно, Космічна Мавпо. Все-все.

– Нам маза потрібна.

– Ні, не потрібна. Ми все самі зробимо.

– Все через пічку ломиться... – вона не витримала панування тупого мороку і смикнула за шнурок торшера. – Проти нас страшні сили рогом стали.

Світло було несильним, алераптовим. Він прикрив долонею очі. Кинув до попільнички згаслу сигарету і сказав:

– Ми переможемо всі ті сили.

– Ті сили не по землі шлиндають.

– Ти стаєш містиком, Космічна Мавпо?

– Я шифером шуршу. Так ми скоро дупло у сонця побачимо.

– Сонячне дупло? Сама придумала?

– Ні, навчили. Поживеш у кума, тебе й не такого навчать.^[12]

– Бачиш, яка ти розумна. Хто встоїть проти такої воїтельки?

– Ти мене заспокоюєш, свою вірну мухтарку, чи не так? – її істерика нарешті прорвалася назовні. – А насправді ти ж теж знаєш, що ми по кокарду в блудняках. Адже знаєш, знаєш?

– Йди до мене, – він дивився їй в очі.

– Ти не відповів.

– Знаю. Але найголовніше не це. Зовсім не це.

– А що? Що?

– Найголовніше, маленька, те, що ми разом.

– Надовго?

– Назавжди. Йди до мене.

Вона не ворухнулась. Він підвівся, підійшов до її крісла, нахилився над нею. Обережно взяв у свої гарячі і шерехаті долоні її обличчя.

Долоні пахли тютюном. Він наблизив свої губи до її перенісся і прошепотів:

– На-зав-жди.

Розділ 13

– Це моя Інна. Спадкоємиця, так би мовити, – Корецький підштовхнув доньку назустріч Лавру.

– Грінченко Лавр Станіславович, – консультант з питань безпеки навмисно взяв офіційну ноту. Спадкоємиця Романа Корецького з першого погляду йому не сподобалася. Масна цибата дівуля з нахабним поглядом і фарбованим волоссям. Від таких персонажей, за досвідом Лавра, нічого, крім різноманітних неприємностей, очікувати не вартувало.

– Можете називати мене Беконті, – навмисно фальшива посмішка розтягнула обличчя дівулі. – Ми так вам раді, пане Грінченко, так раді. Ви ж наш рятівник, наш Бетмен.

«Стерво мале», – подумки хмикнув Лавр і приязно посміхнувся Мармурі, яка з-під лоба дивилася на детектива.

– А тебе як називати?

– Мар... – почала дівчина, але виправилась: – Наталією називайте. Беконті здивовано подивилась на подругу.

«Ти що, мала, здуріла? Це ж мусорюга!» – казав її погляд.

«А мені пофіг, – подумала Мармура. – Він симпатичний. В нього сірі очі і прикольна посмішка».

– Наталі, я вам теж здаюся схожим на Бетмена? – Лавр підморгнув дівчині. – На того дешевого тіпка в кажанячому прикидоні?

– Та ні, який ви там Бетмен... – Мармура шкодно шморгнула носом. – Та ви на Бекі не ображайтесь. Вона, як знайомиться з пацанами, то завжди отак тупо жартує.

– Ну, вааще! – ображена Беконті почвралала до своєї кімнати. – Я тупа овца! У власній хаті по базару опускають!

– Це, я так розумію, ще одна ваша спадкоємиця? – спитав Лавр, спостерігаючи, як на обличчі Мармури розквітає найспокусливіша з колекції її посмішок.

– Родичка, – буркнув Корецький, заскочений трагічним відступом Беконті. – Далека.

Потім він невпевнено глянув на Лавра і розпорядився:

– Всі йдемо на кухню. Треба порадитись.

– Без мене! – крикнула з кімнати Беконті.

Кухонна нарада тривала недовго. Лавру не довелося докладати великих зусиль для того, щоби переконати Корецького у двох очевидностях. Перша, більш конкретна, полягала в тому, що залишатись у «паленій» квартирі рівноцінно самогубству, а другу він сформулював образно: не варто зебрам пастись там, де готуються до бою леви. Цивільні фігуранти та члени їхніх родин, поки все не владнається, повинні перебувати в захищеному місці під надійною охороною.

– І де ж воно, таке місце? – запитав журналіст.

– У вашому Храмі.

– У Храмі? Ні, це неможливо... Ні! – твердо виголосив Корецький. – Це місце закрите для сторонніх.

– Що за Храм? – у дверях виникла вкрай зацікавлена Беконті.

– Інно, заради Бога, зажди зі своїми запитаннями, – пригальмував доньку Роман Олександрович.

– Ага, у татка страшні тайни, – погодилась та. – Татко в мене зашифрований. А я тіпа не бачила у шафі отих таткових фартушків.

– Краще б ти менше бачила, а більше вчилась.

– Я що, погано вчусь?

– Не заважай дорослим.

– А я, значить, малолетка. З горшка злізла, не?

– Не за-ва-жай, – у голосі Корецького з'явилася педагогічна твердість.

– Ну й фіг з вами, – на цей раз Беконті нікуди не пішла, а залишилася стояти у дверях і свердлити Мармуру поглядом. «Зрадниця!» – означав цей погляд, але Мармура відводила очі, і вся вкладена в нього нищівна енергія випаровувалася до вирію.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

grafiti



графіті

Володимир ЄШКІЛЄВ

ПОБАЧИТИ АЛЬКОР



FOLIO



Примечания

1

Ніро Вульф – приватний детектив, головний персонаж пригодницьких романів американського письменника Рекса Стаута. Описаний як надзвичайно товста людина.

[Повернутися](#)

2

Nissan Primera.

[Повернутися](#)

3

У ритуалі відкриття робіт у Ложі Першого градуса Давнього Прийнятого Шотландського статуту на питання Майстра Трону: «Чому Другий (Молодший) Доглядач займає місце на південній колоні Ложі?» Другий Доглядач відповідає: «Щоби пильно вдивлятись у небо і слідкувати за перебігом Сонця», що свідчить про астрономічні корені цієї древньої ритуальної посади.

[Повернутися](#)

4

Масонік-Хол – головна масонська будівля в Лондоні. *Палаццо Джустініані* – офіційна римська резиденція масонів Великого Сходу Італії.

[Повернутися](#)

5

Велика Ложа України була інстальована (заснована) 24 вересня 2005 року (6005 року за масонським літочисленням) у Парижі, в Залі Асамблей Великого Храму Великої Національної Ложі Франції (GLNF).

[Повернутися](#)

6

Дош іде! – давнє масонське «тривожне слово», яке означає, що поряд присутні сторонні (профани) і є небезпека розкриття масонської таємниці.

[Повернутися](#)

7

Pelco – всесвітньо відома фірма, що виготовляє охоронне обладнання.

[Повернутися](#)

8

Святоіванівська робота – щорічне урочисте зібрання масонів перших трьох ступенів (символічних або Іоаннітських лож). Відбувається на вершині літа (на день Літнього Івана). З цього дня починається календарний відлік чергового масонського року.

[Повернутися](#)

9

Насправді назва ордену більш багатозначна і може бути перекладена і як «Боже завдання», і як «Божа споруда».

[Повернутися](#)

10

Орден «За хоробрість і заслуги» для східних народів, заснований у липні 1942 року для нагородження бійців іноземних формувань у складі вермахту (типу Руської визвольної армії, туркестанських батальйонів тощо). Вважався високою нагородою, співставимою із «Залізним хрестом» і «Хрестом мілітарних заслуг».

[Повернутися](#)

11

Ван Сінмін – китайській вчений доби Сун, автор трактату «Речі як корені овочів».

[Повернутися](#)

12

Космічна Мавпа використовує в розмові кримінальне аргю. Відповідно: фанич – чайник; маза – допомога; пічка, дупло – задниця; жити у кума – сидіти в зоні.

[Повернутися](#)